

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَبِهِ نَسْتَعِينُ إِنَّهُ خَيْرُ نَاصِرٍ وَمَعِينٍ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِمَا الطَّيِّبِينَ الطَّاهِرِينَ وَلَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى أَعْدَائِهِمْ أَجْمَعِينَ أَبَدَ الْأَبَدِينَ

قال الله العلي العظيم في كتابه العلي الحكيم: ادْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً

رقعة استغاثه

نامه به حضرت مولا صاحب الأمر عليه السلام

انواع رقعہ استغاثہ با شرح اعمال و آداب قبل و حین نوشتن و ہنگام ارسال
آداب و اعمال کاملہ رقعہ جامعہ

برکات رقعہ استغاثہ بہ ناحیہ مقدسہ

تحقیق و تدوین: عبد اللہ علوی فاطمی

نشر: پژوهشکدہ علوم معرفت الہی - بنیاد حیات اعلیٰ

باشراف علی: دامن المعارف الإلهیّة

نمایه مطالب کتاب رقعہ استغاثہ

۵	اشارہ بہ شرایط و آداب نوشتن و ارسال رقعہ استغاثہ بہ ناحیہ مقدّسہ
۷	انواع رقعہ استغاثہ با بیان اعمال و آداب قبل و حین نوشتن و ارسال
۸	نسخہ اول از رقعہ ہای استغاثہ
۸	نسخہ دوم از رقعہ ہای استغاثہ
۹	نسخہ سوم از رقعہ ہای استغاثہ
۱۰	نسخہ چہارم از رقعہ ہای استغاثہ
۱۱	نسخہ پنجم از رقعہ ہای استغاثہ
۱۲	نسخہ ششم از رقعہ ہای استغاثہ
۱۴	نسخہ ہفتم از رقعہ ہای استغاثہ
۱۷	نسخہ ہشتم از رقعہ ہای استغاثہ
۱۹	نسخہ نہم از رقعہ ہای استغاثہ
۲۲	نسخہ دہم از رقعہ ہای استغاثہ
۲۴	نسخہ یازدہم از رقعہ ہای استغاثہ
۲۷	نسخہ دوازدهم از رقعہ ہای استغاثہ
۳۱	نسخہ سیزدہم از رقعہ ہای استغاثہ
۳۸	نسخہ چہاردہم از رقعہ ہای استغاثہ
۴۲	وکلاء و سفراء و نمایندگان ناحیہ مقدسہ حضرت صاحب الامر علیہ السلام
۴۹	آداب کاملہ برای نوشتن و ارسال رقعہ استغاثہ
۶۲	رقعہ جامعہ

ارسال رقعہ استغاثہ بہ ناحیہ مقدّسہ

سؤال: نظر مبارك را در موارد زیر لطف فرمایید: بهترین رقعہ جهت عرض حاجت بہ ناحیہ مقدّسہ چیست؟ عرض حاجت در ضمن آن چگونه است؟ آیا هنگام نوشتن یا پیش و بعد از آن مراعات شرایطی لازم است؟ چگونه بہ ناحیہ مقدّسہ ارسال گردد؟

جواب: تَوَجَّهْ الى الله تعالى بِالْعُدَّةِ وَالذَّخِيرَةِ، لِلشَّدَائِدِ وَالْأُمُورِ الْعَظِيمَةِ، بِمُحَمَّدٍ وَعَلِيٍّ وَآلِهِمَا الطَّيِّبِينَ الطَّاهِرِينَ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ،
عمده در انگیزه: شدت اضطرار و بیچارگی رقعہ نویس در ابتلاء، و معرفت او بہ اینکه؛ مخاطب رقعہ تنها ملجأ و ملاذ اوست، و در احادیث شریفہ و مجامع آن از حضرات عليه السلام نمونه هایی برای مضمون آن رقعہ وارد شدہ است؛ و از جملہ پانزدہ نمونہ در کتاب بحار الأنوار ج ۹۱ ص ۲۳ و ج ۹۹ ص ۱۳۳ الی ص ۲۵۴ ذکر شدہ است، و اکتفاء بہ ہر يك مجزي بودہ، ولی از میان آنها؛ آنکہ مشتمل بر استغاثہ بہ خداوند و عرض حاجت با توجّہ خطاب صریح بہ حضرت صاحب الأمر والعصر والزمان (عجل الله تعالى فرجه الشريف) است؛ مقدم می باشد، و جمع بین مضامین آنها با تألیف آن اشمل خواهد بود، ہر چند کہ مهم آنست کہ رقعہ بر مفاد آن نمونہ ہا مشتمل باشد، نہ عین فقرات آنها، و محتوای رقعہ: توجّہ خطاب بہ ملجأ حقیقی، با اظہار معرفت تام و تمام بہ مولی (منہ السلام)، در ضمن اعتراف بہ مذلت و عبودیت خود، ہمراہ با اشارہ بہ شدت حال و اضطرار، یا بیان تفصیلی مورد حاجت و ابتلاء (البتہ نہ با نحو اطناب) می باشد. و از آداب مذکورہ در این خصوص این موارد می باشد:

نوشتن رقعہ در وقت اضطرار و با یقین بہ اجابت، و تقدیم برخی اعمال چون روزہ و نماز و ادعیہ و اذکار، و طہارت بدن و لباس، و غسل قبل عمل و وضو در طول اعمال، و نوشتن در کاغذ سفید، و اینکه اگر مضمون مشتمل بر اسماء مبارکہ حضرات معصومین علیہم السلام بود آن اسماء را ہمہ در یک سطر بنویسد، و معطر مودن رقعہ، و وقت در نوشتن و ارسال رقعہ؛ با حال توجّہ و توسّل و تضرّع و توبہ باشد، و در توبہ ہم بر ترک یکی از مساوی مبتلا بہ خود؛ عقد و عزم جدّی نماید، و عمل قبل ارسال، و در هنگام ارسال رو بہ قبلہ باشد، و در ضمن ارسال استعانت و استمداد بہ یکی از وکلاء و نوّاب و عمّال ناحیہ مقدّسہ (عجل اللہ تعالیٰ فرجہ الشریف) بنماید، مثل ذکر اسماء معروفین از گذشتگان، یا اجمال و اشارہ بہ معاصرین و حاضرین ایشان نماید. و طریق عام برای ارسال آن: گذاردن در مشاہد مقدّسہ (ضرایح منورہ)، و یا انداختن در آب باشد، چہ در دریا یا نہر آب تمیز یا چاہ آب پاک یا قنات آب یا گودال بزرگ آب (غدیر)، و در صورتی کہ از طریق انداختن در آب؛ ارسال رقعہ می نماید قبلش آنرا در گِل پاک گذارد، و هنگام انداختن رو بہ قبلہ و پنهانی انجام گیرد، والاّ در صورت عدم دسترسی بہ آب؛ آن را (برای ارسال) در زمین پاک دفن نماید و پنهان کند، و نیز دعای بعد از ارسال، الی غیر ذلک ممّا ورد فی الأحادیث الشریفہ.

شرح مبسوط شرایط و آداب و اعمال لازمہ و مستحبہ برای نوشتن و ارسال رقعہ را؛ ہمراہ با انواع متون رقعہ ہا، و نسخہ رقعہ کاملہ، و آثار و برکات مراسلہ با ناحیہ مقدّسہ را در رسالہ مستقّلی آورده ایم. {شمارہ ثبت: (۱۸۱) منبع: المسائل الفمّیہ}

رقعه‌های استغاثه

انواع رقعۀ استغاثه با شرح افعال و آداب قبل و حین نوشتن و بهنگام ارسال

✎ متون متعددی از مختصر تا مفصل در منابع حدیث و کلام خازنان وحی علیهم‌السلام وارد شده، و آداب و اعمالی که بر حسب شرایط مختلف توصیه شده است، از این رو هرچه توفیق انجام مقدار بیشتری نصیب گردد؛ مایه سعادت؛ و امید اجابت بیشتر است.

✎ برخی از دستور العملها ممکن است بخشی از دستور کامل بوده؛ و یا برخی توسل آن خطاب به یکی از حضرات معصومین علیهم‌السلام ذکر شده؛ و یا در برخی نحوه ارسال خاصی معین شده؛ اما هیچیک از اینها سبب محدودیت آن دستورها به موارد مذکوره نشده، و همه آنها در سایر موارد و به انحاء دیگر نیز قابل استفاده است.

✎ ما در این رساله؛ مجموعه آداب را در آغاز جوابیه اشاره نمودیم، و متون را بر ترتیب مختصر تا مفصل نقل می‌کنیم، تا اینکه شخص متوسل بر حسب شرایط و فرصت یا توفیق خود؛ بتواند آداب و اعمال و متون را هرچه کاملتر بجای آورده و نیز در نوشتن متن رقعۀ انتخاب کرده؛ یا بین برخی جمع نماید، یا اینکه از متن جامع و متعدد رقعۀ ها (که در آخر رقعۀ ها می‌آوریم) استفاده کند.

(۱) نسخه اول

❖ قاضي تنوخي (با يك واسطه) از صاحب واقعه "ابن كشمرد" نقل کرده كه حضرت مولا علي عليه السلام به او فرموده اند كه در رقعه اي بنويسد:

﴿بسم الله الرحمن الرحيم، من العبد الذليل إلى المولى الجليل، مسني الضر والخوف وأنت أرحم الراحمين، فبحق محمد وآل محمد؛ اكشف همي، و حزني وفرج عني﴾ و آنرا در آب جاري بياندازد، و از برکت آن؛ وي كه شخصي مؤمن و مظلوم و محبوس و محكوم به اعدام بوده؛ فوراً نجات مي يابد.^۱

(۲) نسخه دوم

❖ علامه مجلسي از شيخ كفعمي رحمه الله: بر كاغذي بنويسد:

﴿بسم الله الرحمن الرحيم، من العبد الذليل، إلى المولى الجليل، رب إني مَسْنِيَّ الضَّرِّ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ، بحق محمد وآله، صل على محمد وآله، و اكشف همي، و فرج عني غمي، برحمتك يا أرحم الراحمين﴾ و آنرا در آب جاري بياندازد.^۲

(۱) الفرّج بعد الشدة، القاضي التنوخي، ج ۱، الصفحة ۱۸۷ / حدثني محمد بن علي بن إسحاق قال: خرجت مع أبي، وهو يكتب لمحمد بن القاسم الكرخي، المكنى بأبي جعفر، لما تقلد الموصل والديارات، وكان قد ضم إلى أبي جعفر جماعة من قواد السلطان، فلما صرنا بنصيبين، كان أبي قد مضى (وأنا معه) إلى أبي العباس أحمد بن كشمرد، فسمعت منه.

(۲) البلد الأمين ص ۲۲۷ / بحار الأنوار ج ۹۹ ص ۲۳۶ ح ۳.

(۳) نسخہ سوم

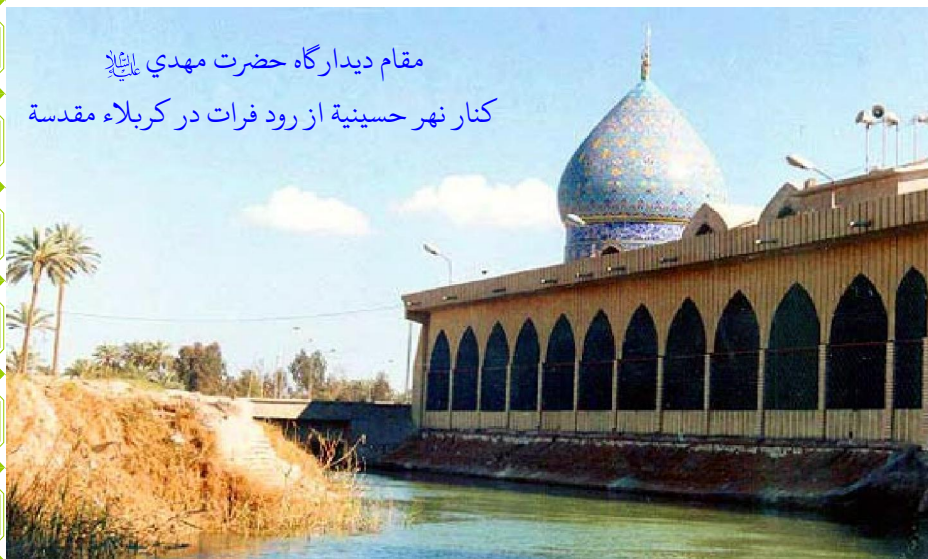
❖ علامہ مجلسی از شیخ کفعمی رحمہم اللہ: حضرت امام صادق علیہ السلام فرمودہ اند:
اگر نیازی داشتی به خداوند تعالیٰ؛ یا از چیزی نگران شدی؛ پس در کاغذ
سپیدی بنویس:

﴿بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَتُوجِّهُ إِلَيْكَ، بِأَحَبِّ الْأَسْمَاءِ
إِلَيْكَ، وَ أَعْظَمِهَا لَدَيْكَ، وَ أَتَقَرَّبُ وَ أَتُوسِلُ إِلَيْكَ، بِمَنْ أَوْجِبَتْ حَقَّهُ
عَلَيْكَ، بِمُحَمَّدٍ وَ عَلِيٍّ وَ فَاطِمَةَ وَ الْحَسَنَ وَ الْحُسَيْنَ (و الأئمة = نام
ایشان ببر) وَ عَلِيٍّ وَ مُحَمَّدٍ وَ جَعْفَرٍ وَ مُوسَى وَ عَلِيٍّ وَ مُحَمَّدٍ وَ عَلِيٍّ وَ الْحَسَنَ
وَ مُحَمَّدَ الْمُهَدِيَّ، أَكْفِنِي (کذا و کذا = حاجت خود را بنویسد)﴾.

سپس رقعہ را پیچیدہ و در گلولہ گلی گذاردہ، و در آب جاری یا چاہی بیاندازد،
پس همانا خداوند (گرہ) از (کار) تو بگشاید.^۲

مقام دیدارگاہ حضرت مہدی علیہ السلام

کنار نہر حسینیۃ از رود فرات در کربلاء مقدسہ

(۴) نسخه چهارم

❖ محدث نوري از شيخ ابن الطيب رحمته الله: در رقعۀ اي بنويسد:

﴿بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، تَوَسَّلْتُ إِلَيْكَ يَا أَبَا الْقَاسِمِ مُحَمَّدَ بْنَ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ مُحَمَّدٍ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ مُوسَى بْنِ جَعْفَرٍ بْنِ مُحَمَّدٍ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ، أَلْتَبَا الْعَظِيمِ، أَلْصَّرَاطِ الْمُسْتَقِيمِ، وَ عِصْمَةِ اللَّاحِقِينَ، بِأَمِّكَ سَيِّدَةِ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ، وَ بِآبَائِكَ الطَّاهِرِينَ، وَ بِأُمَّهَاتِكَ الطَّاهِرَاتِ، بِيَاسِينَ وَ الْقُرْآنِ الْحَكِيمِ، وَ الْجَبْرُوتِ الْعَظِيمِ، وَ حَقِيقَةِ الْإِيمَانِ، وَ نُورِ الثَّوْرِ، وَ كِتَابِ مَسْطُورٍ، أَنْ تَكُونَ سَفِيرِي إِلَى اللَّهِ تَعَالَى فِي الْحَاجَةِ لِي: فُلَانٍ (نام حاجتخواه را بنويسد)، أَوْ هَلَاكِ (فُلَانٍ بْنِ فُلَانٍ) = نام دشمن دين؛ يا حاكم ظالمي؛ كه مي خواهد از شر او نجات يابد را بنويسد﴾.

آنگاه رقعۀ را در ميان گل پاكي گذارده، و روبه قبله آنرا در آب جاري يا چاهي بياندازد، و در آنوقت بگويد:

﴿يَا عُثْمَانَ بْنَ سَعِيدٍ، أَوْصِلْ قِصَّتِي هَذِهِ إِلَى صَاحِبِ الزَّمَانِ عَلَيْهِ السَّلَامُ﴾.

يا فارس الحجاز ادرکنی یا ابا صالح المهدی ادرکنی

(۵) نسخه پنجم

❖ علامه مجلسي از شيخ كفعمي: حضرت امام صادق عليه السلام فرموده اند: هر كه روزيش بر او كاسته؛ يا معيتش تنگ گرديده؛ يا حاجت مهمل از دنيا و آخرت داشت؛ پس كه بايد در رقعۀ ابي سبيد بنويسد:

﴿بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، الْمَلِكِ الْحَقِّ الْمُبِينِ، مِنَ الْعَبْدِ الذَّلِيلِ إِلَى
الْمَوْلَى الْجَلِيلِ، سَلامٌ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ عَلِيٍّ وَ فَاطِمَةَ وَ الْحَسَنَ وَ الْحُسَيْنِ
وَ عَلِيٍّ وَ مُحَمَّدٍ وَ جَعْفَرَ وَ مُوسَى وَ عَلِيٍّ وَ مُحَمَّدٍ وَ عَلِيٍّ وَ الْحَسَنَ وَ
الْقَائِمَ؛ سَيِّدِنَا وَ مَوْلَانَا؛ (صلوات الله عليهم أجمعين)، رَبِّ مَسْنِي
الضَّرِّ وَ الْخَوْفِ، فَاكْشِفْ ضَرِّي وَ آمِنْ خَوْفِي، بِحَقِّ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ،
وَ أَسْأَلُكَ بِكُلِّ نَبِيٍّ وَ وَصِيٍّ وَ صَدِيقٍ وَ شَهِيدٍ، أَنْ تُصَلِّيَ عَلَى مُحَمَّدٍ
وَ آلِ مُحَمَّدٍ، يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، اشفعوا لي يا ساداتي (x سادتي)،
بِالشَّأْنِ الَّذِي لَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ، فَإِنْ لَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ لَشَأْنًا مِنَ الشَّأْنِ،
فَقَدْ مَسَّنِيَ الضَّرُّ يَا سَادَاتِي، وَ اللَّهُ أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، فَافْعَلْ بِي يَا رَبِّ
(كذا و كذا = حاجتهاي خود را بخواهد)،

و پس از آن اسماء حضرات معصومین عليهم السلام را در يك سطر نوشته باشد، و آن رقعۀ را نزد طلوع خورشيد در آب جاري اندازد.

(۶) نسخہ ششم

❖ علامہ مجلسی از شیخ کفعمی رحمہ اللہ: روایت شده است کہ یکی از دوستان حضرت امام ہادی علیہ السلام در زندان متوکل ملعون اسیر بود؛ و متوکل آشکارا او را بہ عقوبت سخت تہدید می کرد، اہل ثروت و مکنّت با تحفہ ہا قصد تقرب و رفع مشکلاکشان نزد متوکل بودند، اما وی مالی نداشت، حضرت امام علیہ السلام (در پیامی) او را امر فرمود تا وی در ہنگام شب؛ در سہ رقعہ بنویسد:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، إِلَى اللَّهِ الْمَلِكِ الدِّيانِ الرَّؤُوفِ الْمَنانِ،
الأحد الصمد، من عبده الذليل البائس المستكين (فلان بن فلان =
نام خود و پدرش را بنویسد)، اللَّهُمَّ أَنْتَ السَّلام، وَ مِنْكَ السَّلام، وَ إِلَيْكَ
يَعُودُ السَّلام، تَبَارَكْتَ وَ تَعَالَيْتَ يَا ذَا الْجَلالِ وَ الْإِكْرامِ، وَ صَلَوَاتُ
اللَّهِ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِهِ وَ بَرَكَاتُهُ وَ دَائِمُ سَلامُهُ، أَمَّا بَعْدُ، فَإِنْ مِنْ
يَحْضُرُنَا (x بحضرتنا) مِنْ أَهْلِ الْأَمْوالِ وَ الْجِياہِ؛ قَدْ اسْتَعْدَوْا مِنْ
أَمْوالِهِمْ، وَ تَقَدَّمُوا بِسَعَةِ جَواہِمِهِمْ فِي مَصالِحِهِمْ وَ لَمْ شَئُونَهُمْ، وَ تَأْخِرُ
الْمُسْتَضعِفُونَ الْمَقْلُونِ مِنْ تَنْجِزِ حَوائِجِهِمْ لِأَبْوابِ الْمُلُوكِ وَ مَطالِبِهِمْ،
فِيا مِنْ بِيَدِهِ نَواصِي الْعِبادِ أَجمَعِينَ، وَ يا مَعزاً بَولايَتِهِ لِلْمُؤْمِنِينَ، وَ
مَذلَ الْعِتاۃِ الْجَبارِينَ، أَنْتَ ثَقَتِي وَ رَجائِي، وَ إِلَيْكَ مَهْرَبِي وَ مَلْجَأِي،
وَ عَلَیْكَ تَوَكَّلِي، وَ بِكَ اِعْتِصامِي وَ عِياذِي، فَأَلِنْ يا رَبِّ صَعْبَهُ، وَ
سَخِّرْ لِي قَلْبَهُ، وَ رَدِّ عَنِّي نَافِرَهُ، وَ اكْفِنِي بائِقَهُ (x ما تعیہ)، فَإِنْ

مقادير الأمور بيدك، و أنت الفعال لما تشاء، لك الحمد، و إليك
يصعد الحمد، لا إله إلا أنت، سبحانك و بحمدك، تمحو ما تشاء و
تثبت، و عندك أم الكتاب، و صلى الله على محمد و آله الطيبين، و
السلام عليهم و رحمة الله و بركاته،

و آنرا در سه مكان از زندانش (دفن) مخفي كند، چيزي نگذشت؛ مگر تا پهن
شدن آفتاب همانروز؛ كه خداوند به منت و كرم خود براي او گشايش رساند و
او را از زندان متوكل لعين برهاند.^۶

(۶) البلد الأمين ص ۱۵۷ / بحار الأنوار ج ۹۹ ص ۲۳۶ ح ۱۱.

(۷) نسخه هفتم

❖ علامه مجلسي از سيد بن طاووس رحمته الله : درباره كسي كه اسير قرامطه شده (در سالي كه خروج کرده و مسلمانان را كشتار مي كردند)؛ و از شخص محترم و مقرب رئيسشان تقاضاي وساطت براي آزادي کرده بود؛ اما علي رغم مرتبت و وساطت او؛ فرمان قتل او را بوقت طلوع خورشيد داده و بر آن نيز سوگند خورده بود، و شخص واسطه به اسير توصيه كرد كه با همه اين احوال اميد را از دست مده و به خداوند اعتماد داشته باش و توجه نما بخداوند بوسيله حضرات محمد صلی الله علیه و آله و علي و ائمه هداة عليه السلام، آن اسير با همه سختي احوال و نااميدي از حيات (و خود را در آستانه مرگ ديدن) غسل کرده و لباس كفني خود را پوشيده و رو به قبله نموده و مشغول نماز و مناجات با خداوند و تضرع و اعتراف به گناهان و توبه از يك به يك آنها و نيز توجه به خداوند تعالى بمحمد و علي و فاطمة و الحسن و الحسين و علي و محمد و جعفر و موسى و علي و محمد و علي و الحسن و حجة الله روي زمين عليه السلام کرده، و نيز بطور خاص استغاثه به حضرت مولا امير المؤمنين عليه السلام نموده و مي گفته: **«يا امير المؤمنين أتوجه بك إلى الله تعالى ربي و ربك فيما دهمني و أظلني»** و مانند اين كلمات، تا اينكه نيمه شب شد و وقت نماز و دعاء رسيد و او همچنان مشغول استغاثه بخداوند و توسل به امير المؤمنين عليه السلام بوده است، تا اينكه چشمان او را خواب گرفته و در خواب حضرت مولا امير المؤمنين عليه السلام را مي بيند كه به او مي فرمايند: تو را چه شده كه بر اين حال مي بينمت؟ عرض مي كند: اي مولاي من؛ آيا سزاوار نيست كسي كه صبح اين شب كشته مي شود؛ در حال غربت از خانواده و فرزندان و

بدون امکان وصیت (به کسی که متکفل آن باشد) تا اینکه چنین اضطراب و جزعی داشته باشد؟ حضرت علیه السلام فرمود: کفایت و دفاع الهی را؛ بین خود و آنکه تو را تهدید کرده؛ قرار ده، و این را بنویس:

﴿بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، مِنَ الْعَبْدِ الذَّلِيلِ {فلان (نام خود) بن فلان (نام پدر)} إِلَى الْمَوْلَى الْجَلِيلِ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ، وَسَلَامٌ عَلَى آلِ يَاسِينَ؛ مُحَمَّدٌ وَعَلِيٌّ وَفَاطِمَةُ وَالْحَسَنُ وَالْحُسَيْنُ وَعَلِيٌّ وَمُحَمَّدٌ وَجَعْفَرُ وَمُوسَى وَعَلِيٌّ وَمُحَمَّدٌ وَعَلِيٌّ وَالْحَسَنُ وَحُجَّتُكَ يَا رَبَّ عَلَى خَلْقِكَ، اللَّهُمَّ إِنِّي لِمُسْلِمٍ، وَإِنِّي أَشْهَدُ أَنَّكَ اللَّهُ إِلَهِي وَإِلَهُ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ، لَا إِلَهَ غَيْرُكَ، وَأَتَوَجَّهُ إِلَيْكَ، بِحَقِّ هَذِهِ الْأَسْمَاءِ الَّتِي إِذَا دُعِيتْ بِهَا أُجِبْتَ، وَإِذَا سُئِلَتْ بِهَا أُعْطِيتَ، لِمَا صَلَّيْتَ عَلَيْهِمْ، وَهَوَّنْتَ عَلَيَّ خُرُوجِي، وَكُنْتَ لِي قَبْلَ ذَلِكَ عِيَاذًا وَغِيَاثًا وَمَجِيرًا مِمَّنْ أَرَادَ أَنْ يَفْرُطَ عَلَيَّ أَوْ يَطْغَى﴾.

آنگاه سوره یاسین را بخوان، و بعد آن به آنچه خواهی؛ دعا کن، خداوند از تو آنرا شنیده، و اجابت فرموده، و نگرانی و گرفتاری تو را برطرف کند، سپس حضرت علیه السلام فرمود: رقعۀ را در پاره ای از گل گذارده، و آنرا در دریا بیانداز، پس گفتم: ای مولای من؛ دریا از من دور است و من زندانی؛ و ممنوع از انجام کاری که می خواهم؟ پس فرمود: آنرا در چاه و آنچه نزدیکت توسست از منابع آب بیانداز. پس بیدار شدم و آنچه مولا علی علیه السلام فرموده بود را عمل نمودم، و من همچنان نگران بودم بخاطر شرایط سخت و ضعف یقینم، وقتی صبح شد و آفتاب طلوع کرد، مرا خواندند و من شك نداشتم که برای اجرای فرمان کشتن

من است، پس وقتی بر فرمانده قرامطه وارد شدم دیدم که در میان مقربان او صندلی خالی است و مرا گفت که بر آن بنشینم و من آنرا نیک تلقی کردم، سپس رو به من کرد و گفت ما تصمیم داشتیم درباره تو آنچه را به تو ابلاغ کردیم (کشتن) اجرا کنیم، اما پس از آن نظر ما تغییر کرد و تصمیم گرفتیم که تو را آزاد کنیم و تو محیري تا اینکه همنشین ما باشی و به تو احسان کنیم یا اینکه نزد خانواده ات برگردی، گفتم در اقامت نزد شما منفعت است اما در بازگشت به خانواده و مادر پیری که دارم ثواب و اجر بزرگ است، گفت: اختیار با توست، پس من از نزد او بیرون آمدم، پس مجدداً مرا خواند و به نزد برگرداندند، از من پرسید: چه نسبتی با علی بن ابی طالب علیه السلام داری؟ گفتم من از منتسبین (ذریه) او نیستم؛ اما از موالیان او هستم، پس گفت: به ولایت او تمسک بورز؛ چه اینکه او ما را به آزادی تو فرمان داد؛ و برای ما امکان مخالفت با فرمان او نیست، پس تجهیز سفر کردم، و کسی را همراه من نمود؛ تا مرا با احترام به وطنم برساند، و خدا را برای این (گشایش) شاکرم.^۷

✎ علامه مجلسی به نقل از شیخ صهرشتی رحمته الله: وقتی شیعیان بغداد به دیدار او آمده و واقعه او را شنیدند؛ کلام او را تایید کرده، و گفتند این دستور العمل سالیان درازی است که مورد عمل موالیان و شیعیان بوده و در کتب علماء پیشینیان (از جمله شیخ طوسی رحمته الله) از حضرات معصومین علیهم السلام روایت شده است.^۸

(۷) مصباح الزائر ص ۴۱۳ / بحار الأنوار ج ۹۹ ص ۲۳۲ ح ۱.

(۸) قس المصباح صهرشتی / بحار الأنوار ج ۹۱ ص ۲۸ ح ۲۱.

(۸) نسخه هشتم

❖ علامه مجلسی از شیخ کفعمی رحمته الله: از حضرت مولا امیر المؤمنین علیه السلام نقل شده که فرموده اند: در رقعه ای بنویسد:

﴿سوره حمد + آیت الکرسی + آیت العرش^۱ + بسم الله الرحمن الرحيم
من العبد الذلیل {فلان (نام خود) بن فلان (نام پدر)} إلى المولى الجلیل
الذی لا إله إلا هو الحي القيوم، و سلام علی آل یاسین؛ محمد و علی و
فاطمه و الحسن و الحسین و علی و محمد و جعفر و موسی و علی و
محمد و علی و الحسن و محمد بن الحسن حجتک یا رب علی خلقک، یا
رب العالمین، اللهم إني لمسلم، و إني (x أسئلك بأني) أشهد أنك أنت
الله إلهي وإله الأولین و الآخرين، لا إله غیرک، أتوجه إليك بحق هذه
الأسماء التي إذا دعيت بها أجبت (x استجبت)، وإذا سُئلت بها
أعطيت، لما صليت عليهم، و هونت علي خروجي، و كنت لي قبل ذلك
عياذا و غياثاً و مجيراً، ممن أراد أن يفرط عليّ أو أن يطغى (x أو يطغى).
(سپس حاجت خود را بخواهد).﴾

(۹) آیت العرش: آیات ۵۴ و ۵۵ و ۵۶ از سوره اعراف و معروف به آیات تسخیر: إِنَّ رَبَّكُمُ
اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يُغْشِي اللَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ
حَيْثُ شَاءَ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ مَسْجَرَاتٍ بِأَمْرِهِ ۚ أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ ۚ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ
الْعَالَمِينَ (۵۴) ادْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً ۚ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ (۵۵) وَلَا تُفْسِدُوا فِي
الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا وَادْعُوهُ خَوْفًا وَطَمَعًا ۚ إِنَّ رَحْمَتَ اللَّهِ قَرِيبٌ مِّنَ الْمُحْسِنِينَ (۵۶).

پس از نوشتن اینها در کاغذی؛ و آنرا در گلوله ای از گل پاك و تمیز گذارده و بر آن سوره یاسین بخواند، و آنرا در نهر آب یا چاه یا چشمه عمیقی بیاندازد.^۱

این دستور العمل به واقعه ابن کشمر مربوط است، که نقلهای متعددی داشته و در هر يك از روایات و نسخه ها بخشی از برنامه و دستور العمل اصلی بیان شده است، و هر چند هر يك از نقلها مستقلاً قابل عمل بوده، اما مؤمن زیرك با ملاحظه نقلها و نسخه ها؛ روش هر چه کاملتر را بدست آورده و عمل می کند.

مقام دیدارگاه صاحب الزمان (عجل الله) - وادی السلام - نجف اشرف

(۱۰) المصباح الكفعمي ص ۴۰۵ / بحار الأنوار ج ۹۹ ص ۲۳۲ ح ۲.

(۹) نسخه لهر

❖ علامه مجلسي از شيخ كفعمي؛ و نیز از شيخ صهرشتي از شيخ طوسي رحمته الله :

نسخه رقعہ بہ حضرت امام عصر عليه السلام : اگر تو را حاجتی بہ خداوند عز و جل باشد، پس بنویس رقعہ ای را بر برکت الہی؛ و آنرا بر قبري از قبور ائمہ عليہم السلام بگذار (اگر خواہي)، یا اینکہ آنرا پیچدہ و مهر کردہ؛ و خمیرہ گل پاکیزہ ای بسرشد، و آن رقعہ را در آن نہادہ؛ و در نہر جاری یا چاہ عمیق یا غدیر آبی بیاندازند، پس همانا مي رسد آن بستہ بہ حضرت سيّد (صاحب الأمر عليه السلام)، و خود او متولي بر آوردن حاجت تومي شود، و خداوند بہ کرمش امید تو را نا امید نمي کند. در این رقعہ مي نویسي:

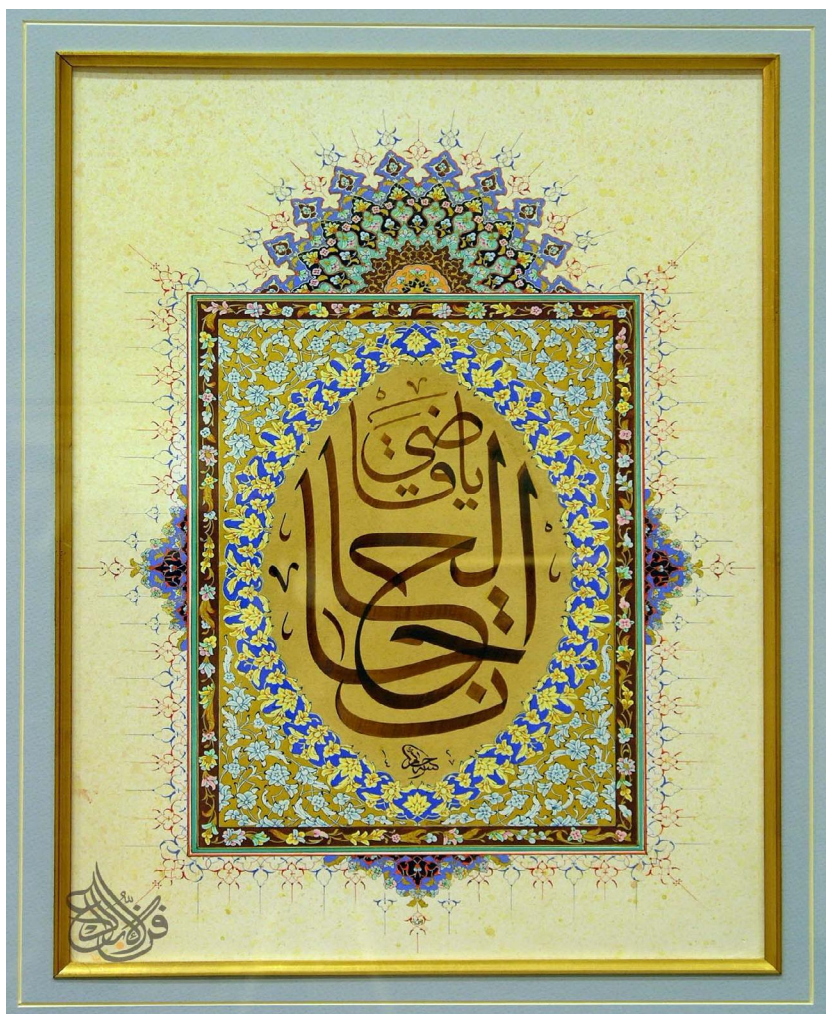
﴿بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، كَتَبْتُ إِلَيْكَ يَا مَوْلَايَ (صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْكَ) مُسْتَعِثًا (مُسْتَعِينًا)، وَشَكَوْتُ مَا نَزَلَ بِي مُسْتَجِيرًا بِاللَّهِ (عَزَّ وَجَلَّ) ثُمَّ بِكَ، مِنْ أَمْرِ قَدْ دَهَمَنِي، وَأَشْغَلَ قَلْبِي، وَأَطَالَ فِكْرِي، وَسَلَبَنِي بَعْضَ (X) بَعْفَرِهِ لُبِّي، وَغَيْرَ خَطِيرِ نِعْمَةِ اللَّهِ عِنْدِي، أَسْلَمَنِي عِنْدَ تَحْيُلِ وَرُودِهِ الْخَلِيلِ، وَتَبَرَّأَ مِنِّي عِنْدَ تَرَائِي إِقْبَالِهِ إِلَيَّ (X لِي) الْحَمِيمُ، وَعَجَزْتُ عَنْ دِفَاعِهِ حِيلَتِي، وَخَانَنِي فِي تَحْمُلِهِ صَبْرِي وَفُؤْتِي، فَلَجَأْتُ فِيهِ إِلَيْكَ، وَتَوَكَّلْتُ فِي الْمَسْأَلَةِ لِلَّهِ (جَلَّ ثَنَاؤُهُ) عَلَيْهِ؛ وَعَلَيْكَ فِي دِفَاعِهِ عَنِّي، عِلْمًا بِمَكَانِكَ مِنَ اللَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، وَلِيَّ التَّدْبِيرِ وَمَالِكِ الْأُمُورِ، وَاثِقًا بِكَ فِي الْمُسَارَعَةِ (X مِنْكَ بِالْمُسَارَعَةِ) فِي الشَّفَاعَةِ إِلَيْهِ (جَلَّ ثَنَاؤُهُ) فِي أَمْرِي،

مُتَيِّقِنَا لِإِجَابَتِهِ (تَبَارَكَ وَتَعَالَى) إِيَّاكَ بِإِعْطَائِي سُؤْلِي، وَأَنْتَ يَا مَوْلَايَ
جَدِيرٌ بِتَحْقِيقِ ظَنِّي، وَتَصْدِيقِ أَمَلِي فِيكَ، فِي أَمْرِ (كَذَا وَكَذَا) = وَحَاجَتِش
رَا بِنُويَسِد)، فِيمَا (X مِمَّا) لَا طَاقَةَ لِي بِحَمْلِهِ، وَلَا صَبْرَ لِي عَلَيْهِ، وَإِنْ
كُنْتُ مُسْتَحِقًّا لَهُ وَلَا ضَعَافِهِ بِقَبِيحِ أَعْمَالِي، وَتَفْرِيطِي فِي الْوَاجِبَاتِ الَّتِي
لِلَّهِ (عَزَّ وَجَلَّ) عَلَيَّ، فَأَغْنِنِي يَا مَوْلَايَ (صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْكَ) عِنْدَ
اللَّهْفِ، وَقَدِّمِ الْمَسْأَلَةَ لِلَّهِ (عَزَّ وَجَلَّ) فِي أَمْرِي، قَبْلَ حُلُولِ التَّلَفِ، وَ
شِمَاتَةِ الْأَعْدَاءِ، فَبِكَ بُسِطَتِ النِّعْمَةُ عَلَيَّ، وَاسْأَلِ اللَّهَ (جَلَّ جَلَالُهُ) لِي
نَصْرًا عَزِيزًا، وَفَتْحًا قَرِيبًا، فِيهِ بُلُوغُ (X بُلُوغُ) الْأَمَالِ، وَخَيْرُ الْمَبَادِي،
وَخَوَاتِيمُ الْأَعْمَالِ، وَالْأَمْنُ مِنَ الْمَخَافِ كُلِّهَا فِي كُلِّ حَالٍ، إِنَّهُ (جَلَّ
ثَنَاؤُهُ) لِمَا يَشَاءُ فَعَالٌ، وَهُوَ حَسْبِي وَنِعْمَ الْوَكِيلُ فِي الْمُبْدَءِ وَالْمَآلِ ﴿١٨﴾

سپس به کنار نهريا غدير آب مي روي؛ و تكيه مي كني براي رساندن آن به
يكي از ابواب (ناحيه مقدسه) چه عثمان بن سعيد العمرى يا پسرش محمد بن
عثمان يا حسين بن روح يا على بن محمد السمرى؛ پس اينها ابواب حضرت
مهدي عليه السلام بوده اند، پس يكي از ايشان را صدا زده و مي گوي:

﴿يَا (فُلَانُ بْنُ فُلَانٍ) = نَامِ سَفِيرِ نَاحِيهِ) سَلَامٌ عَلَيْكَ، أَشْهَدُ أَنَّ وَفَاتَكَ فِي
سَبِيلِ اللَّهِ، وَأَنْكَ (X أَنْتَ) حَيٌّ عِنْدَ اللَّهِ مَرْزُوقٌ، وَقَدْ خَاطَبْتُكَ فِي
حَيَاتِكَ الَّتِي لَكَ عِنْدَ اللَّهِ عِزٌّ وَجَلٌّ (X جَلٌّ وَعِزٌّ)، وَهَذِهِ رَقْعَتِي وَ
حَاجَتِي إِلَى مَوْلَانَا (X مَوْلَايَ) عليه السلام، فَسَلِّمْهَا إِلَيْهِ، فَأَنْتَ الثَّقَةُ الْأَمِينُ.

سپس آنرا در نهر یا چاه یا غدیر انداخته، و با انجام این امر تصور کن که آن
رقعه را بدست او می سپاری، پس همانا نامه تویی رسد و حاجت برآورده می
شود ان شاء الله تعالی."

(۱۱) المصباح الکفعمی ص ۴۰۴ / البلد الامین ص ۲۲۸ / بحار الأنوار ج ۹۹ ص ۲۳۲ ح ۲/

(۱۰) نسخہ دہم

❖ علامہ مجلسي رحمۃ اللہ علیہ: نسخہ رقعه اي کہ نوشته مي شود و بسوي مشہد مولایمان امیر المؤمنین علي بن ابي طالب عليہ السلام فرستاده مي شود:

﴿عبدك يا أمير المؤمنين﴾ (فلان بن فلان) نام خواہندہ حاجت و نام پدرش را بنویسد) بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ؛ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِیْنَ کثیرا، کما هو آہلہ، و صلی اللہ علی السادۃ الطیبین الطاہرین؛ محمد نبیہ و آلہ الصادقین الفاضلین، و سلم تسلیما، و لا حول و لا قوۃ إلا باللہ العلی العظیم، و حَسْبُنَا اللّٰهُ وَ نِعْمَ الْوَكِیْلُ، اَقْوٰی معین، و اُھْدٰی دلیل، یا مولای و اِمَامِی، یا امیر المؤمنین، صلی اللہ علیک و علی اُخیک رسولہ و نبیہ، و ابنیک السبطین الفاضلین، سیدی شباب اہل الجنۃ مِّن خلق اللہ، و عرسک البتول الطاہرۃ الزکیۃ، سیدۃ نساء العالمین مِّن الاولین و الآخرین، علیکم السلام، اَشکو اِلَیْکَ یا مولای یا امیر المؤمنین، ما اَنَا فیہ مِّن (کذا و کذا = حاجات خود را بنویسد) و اَسئَلُکَ بِحَقِّ مَوْلَاکَ عَلَیْکَ، و بِحَقِّ اُخَیْکَ مُحَمَّدِ نَبِیِّہ، صلی اللہ علیکما، و بِحَقِّکَ و موضِعکَ مِّن اللّٰہ، و بِحَقِّ اَبْنَائِکَ اُتَمَّۃ الھدی، صلوات اللہ علیکم اُجمعین، و بِحَقِّ الزھراء الطاہرۃ، اَنْ تَشْفَعَ لِی اِلَی اللّٰہ الْکَرِیْمِ فِی کَشْفِ ذَلْکَ؛ و تَفْرِیجِہ و اِغْنَائِی عَنْ (کذا و کذا = حاجت را بنویسد)

تحفة الزائر علامہ مجلسي، مفاتیح النجاة علامہ سبزواری، منتهی الآمال محدث قمی.

و ردي إلى (کذا و کذا = در صورت نیاز به بازگشت به محلی نام آنرا بیاورد)
وَأَنْ يَبَارِكَ لِي فِي نَفْسِي وَوَلَدِي وَأَخِي وَأُخْتِي وَزَوْجَتِي وَمَا تَحْوِيهِ
يَدَيَّ، وَأَنْ يَرْحَمَنِي، وَيَغْفِرَ لِي، وَيَرْضَى عَنِّي، وَيُلْحِقَنِي بِكُمْ، وَلَا
يُفَرِّقَ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ، وَيَمِيتَنِي عَلَى طَاعَتِكُمْ، وَمَوَالَاتِي إِيَّاكُمْ، وَ
يُخْرِجَ أَوْلَادِي مُؤْمِنِينَ قَائِلِينَ بِكُمْ، وَأَنْ يَبْلُغَنِي مُحَابِي فِي نَفْسِي وَجَمِيعِ
إِخْوَانِي، وَأَنْ يَرْحَمَنِي وَوَالِدِي وَأَهْلِي وَوَلَدِي، وَيَرْضَى عَنِّي وَعَنْهُمْ، وَ
يَدْخُلَ عَلَيَّ وَعَلَيْهِمْ فِي قُبُورِنَا الضِّيَاءِ وَالنُّورِ وَالْفَسْحَةِ وَالسَّرُورِ، وَ
أَنْ يَبْتَدِئَ فِي كُلِّمَا دَعَوْتُ لِنَفْسِي وَالْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ، سَمِعَ اللَّهُ ذَلِكَ
مِنْكَ فِي وَلِيِّكَ، وَشَفَعَكَ فِيهِ، وَحَشَرَهُ مَعَكَ، وَلَا فَرْقَ بَيْنَكَ وَبَيْنِهِ، وَ
الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ،
تَوَكَّلْتُ عَلَى الْحَيِّ الدَّائِمِ، أَشْهَدُكَ أَنِّي أَوْلِي مِنْ وَالَاكَ، وَأَبْرَأُ إِلَى اللَّهِ مِنْ
أَعْدَائِكَ، وَمَنْ ظَلَمَكَ، وَابْتَزَكَ حَقَّكَ، وَقَدَّمَ غَيْرَكَ عَلَيْكَ، وَمَنْ
قَتَلَكَ، اللَّهُمَّ فَارْتَبِ لِي هَذِهِ الشَّهَادَةَ، وَالسَّلَامَ عَلَيْكَ وَرَحْمَةَ اللَّهِ وَ
بَرَكَاتِهِ، أَهْلَ الْبَيْتِ الْمُبَارَكِ، وَحَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ»^{۱۲}

❦ اگرچه انجام و ارسال این رقعہ استغاثہ با خطاب بہ حضرت مولا
امیرالمؤمنین علیه السلام و از طریق مشهد علوی علیه السلام می باشد، اما با خطاب بہ سایر
معصومین علیہم السلام و از طریق دیگر مشاهد مشرفہ نیز قابل انجام است.

(۱۱) نسخه یازدهم

❖ علامه مجلسی رحمته الله: نسخه رقعہ ای کہ نوشتہ می شود در مهمات، کہ از حضرت امام باقر علیہ السلام روایت شدہ است، کہ حضرتش فرمود: ہرگاہ در بر بگیرد تو را امری؛ کہ مہموم نمایند؛ و یا بر تو عارض شود حاجتی؛ کہ خداوند سبحان بہ حقیقت آن داناست، و راست بگویی دربارہ آن؛ کہ اوست دانای بہ غیبها و خفایای امور، پس طاهر باش؛ و روز پنجشنبہ را روزہ بگیر، و صبح کن روز جمعہ را، و با مداد یا مرکب در رقعہ ای بنویس:

﴿سورہ حمد^{۱۳} و آیت الكرسي الله لا إله إلا هو الحي القيوم... تا...
 هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ^{۱۴} و آیات: الم الله لا إله إلا هو الحي القيوم... تا...
 وَقَدْ تَارَ^{۱۵} و آیات: قُلِ اللَّهُمَّ مَالِكُ الْمُلْكِ... تا... بَغَيْرِ حِسَابٍ^{۱۶}،
 و آیات: إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ... تا... قَرِيبٌ
 مِنَ الْمُحْسِنِينَ^{۱۷} و آیات: لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ أَنْفُسِكُمْ... تا...
 رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ^{۱۸} و آیات: قُلِ ادْعُوا اللَّهَ أَوْ ادْعُوا الرَّحْمَنَ... تا...﴾

(۱۳) سورہ حمد آیہ ۱ تا ۷.

(۱۴) سورہ بقرہ آیہ ۲۵۵ تا ۲۵۷.

(۱۵) سورہ آل عمران آیہ ۱ تا ۱۰.

(۱۶) سورہ آل عمران آیہ ۲۶ تا ۲۷.

(۱۷) سورہ اعراف آیہ ۵۴ تا ۵۶.

(۱۸) سورہ توبہ آیہ ۱۲۸ تا ۱۲۹.

وَكَبَّرَهُ تَكْبِيرًا^{١٩}، أَنْكَاهُ مِي نُوسِي: اللهُ أَكْبَرُ اللهُ أَكْبَرُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللهُ وَ
 اللهُ أَكْبَرُ، اللهُ أَكْبَرُ وَ اللهُ الحمد رب العالمين، وآيات: طه ما أَنْزَلْنَا
 عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِيَتَشَقَّى... تَا... لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى^{٢٠}، أَنْكَاهُ مِي نُوسِي: يَا اللهُ
 يَا اللهُ يَا اللهُ، يَا كَهْفِي إِذَا ضَاقت علي مَذاهبي و عظمت همومي و
 قَلَّ صبري و ضعفت حيلتي و كثرت فاقتي و ساءت ظنوني و
 قنطت نفسي و عجزت عن تدبير حالي و تحيرت في أمري، خلقتني
 كيف شئت و كنت عن خلقي غنيا، فصل على محمد و آل محمد، و
 فرج همومي و اكشف غمومي، و أزل عذاب قلبي، و غير ما ترى
 من سوء حالي و آمن خوفاً، و يسر بما قد تعسر من أمري، و
 اجعل لي من أمري مخرجاً، و ارزقني من حيث لا أحتسب، إنك
 تقدر على ذلك، يا محيي العظام و هي رميم)، أَنْكَاهُ مِي نُوسِي: من
 العبد الذليل إلى المولى الجليل اللهُ الذي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ
 الدائم الديموم القديم الأزلي الأبدي بَدِيعُ السَّمَاوَاتِ وَ الْأَرْضِ وَ
 فَاطِرُهَا وَ نورهما ذُو الْجَلَالِ وَ الْإِكْرَامِ وَ الْأَسْمَاءُ الْعِظَامُ، وَ سلام
 على آل ياسين في العالمين، محمد و علي و فاطمة و الحسن و الحسين
 و علي و محمد و جعفر و موسى و علي و محمد و علي و الحسن و

(١٩) سورة اسراء آيه ١١٠ تا ١١١ .

(٢٠) سورة طاهها آيه ١ تا ٨ .

حجتك يا رب على خلقك، اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ يَا رَبِّ، لَأَنْتَ أَنْتَ
إِلَهِي وَخَالِقِي وَإِلَهُ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ، لَا إِلَهَ غَيْرُكَ وَلَا مَعْبُودَ
سِوَاكَ، أَتَوَجَّهُ إِلَيْكَ بِحَقِّ هَذِهِ الْأَسْمَاءِ الَّتِي إِذَا دُعِيتَ بِهَا أُجِبْتَ وَ
إِذَا سُئِلْتَ بِهَا أُعْطِيتَ، إِلَّا صَلَّيْتُ عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ وَفَعَلْتُ بِي (كَذَا
وَ كَذَا = وَ حَاجَتِ خُود رَا دَرَايِنِجَا بِنُويسِد)، وَ تَصَلَّيْتُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ
مُحَمَّدٍ، وَ رَحْمَةُ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ عَلَى أَهْلِ الْبَيْتِ وَ عَلَى أَصْحَابِ مُحَمَّدٍ
الْمُتَتَجِّينَ الْأَخْيَارِ الَّذِينَ لَا غَيْرُوا وَ لَا بَدَلُوا، وَ لَا حَوْلَ وَ لَا قُوَّةَ
إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ، وَ حَسْبُنَا اللَّهُ وَ نِعْمَ الْوَكِيلُ،

سپس آن نامه را پیچیده، و (برو کنار دریا)، و روبه قبله کن، و نام خدا را
ببر، و صلوات بر رسول الله و خاندان نیکان او بفرست، و بگو: الله
لكل شيء (= خداوند برای همه چیز است)، و میان دریا را نشانه بگیر؛ و آنرا
در دریا بیانداز، پس همانا خداوند (جلت عظمته) به قدرتش؛ حاجتت را بر
آورد، و تورا کفایت فرماید.

المستغاث بك يا صاحب الزمان

(۱۲) نسخه دوازدهم

❖ علامه مجلسی: عبدالله بن جعفر حمیری رحمته الله می گوید: نزد مولایم حضرت ابا محمد الحسن بن علی العسکری علیه السلام بودم که نامه ای از زندان رسید که از برخی محبان حضرتش بود و در آن از سنگینی آهن (غل و زنجیر) و بدی احوال و تکلیف مالایطاق از سوی سلطان یاد می کرد، حضرت امام علیه السلام به او نوشت: ای بنده خدا؛ همانا خداوند عز و جل بندگانش را امتحان می فرماید؛ تا اینکه صبرشان را بیازماید؛ و بر حسب آن ثواب صالحان را به آنها بدهد، پس بر تو باد به صبر، و بنویس به خداوند عز و جل؛ نامه ای را؛ و آنرا به مشهد حسین بن علی علیه السلام بفرست، و آنجا آنرا بسوی خداوند عز و جل بالا ببرد، و وقتی آنرا انجام دهی که کسی تو را نبیند، و در رقعہ بنویس:

﴿إلى الله الملك الديان المتحنن المنان، ذي الجلال والإكرام و ذي المنن العظام و الأيادي الجسام، و عالم الخفيات و مجيب الدعوات و راحم العبرات، الذي لا تشغله اللغات و لا تحيره الأصوات و لا تأخذه السنات، من عبده الذليل البائس الفقير المسكين الضعيف المستجير، اللهم أنت السلام و منك السلام و إليك يرجع السلام، تباركت و تعاليت، يا ذا الجلال و الإكرام و المنن العظام و الأيادي الجسام، إلهي مسني و أهلي الضر و أنت أرحم الراحمين، و أرف الأرافين و أجود الأجودين، و أحكم الحاكمين و أعدل الفاصلين، اللهم إني قصدت بابك، و نزلت بفنائك، و اعتصمت بمجلك، و

استغثت بك، و استجرت بك، يا غياث المستغيثين أغثني، يا جار
المستجيرين أجرني، يا إله العالمين خذ بيدي، إنه قد علا الجبابرة
في أرضك، و ظهوروا في بلادك، و اتخذوا أهل دينك خولا، و
استأثروا بفيء المسلمين، و منعوا ذوي الحقوق حقوقهم التي جعلتها
لهم، و صرفوها في الملاهي و المعازف، و استصغروا آلاءك، و كذبوا
أوليائك، و تسلطوا بجبريتهم، ليعزوا من أذلت، و يذلوا من
أعززت، و احتجبوا عن يسألهم حاجة، أو من ينتجع منهم فائدة،
و أنت مولاي سامع كل دعوة، و راحم كل عبدة، و مقيل كل عبث،
سامع كل نجوى، و موضع كل شكوى، لا يخفى عليك ما في
السموات العُلى، و الأرضين السفلى، و ما بينهما و ما تحت الثرى،
اللَّهُمَّ إني عبدك، ابن أمتك، ذليل بين بريتك، مسرع إلى رحمتك،
راج لشوابك، اللَّهُمَّ إن كل من أتيته فعليك يدلني و إليك يرشدني و
فيما عندك يرغبني، مولاي و قد أتيتك راجيا سيدي، و قد
قصدتك مؤملا يا خير مأمول، و يا أكرم مقصود، صل على محمد و
على آل محمد، و لا تخيب أمني، و لا تقطع رجائي، و استجب دعائي،
و ارحم تضرعي، يا غياث المستغيثين أغثني، يا جار المستجيرين
أجرني، يا إله العالمين خذ بيدي، أنقذني و استنقذني و وفقني و
اكفني، اللَّهُمَّ إني قصدتك بأمل فسيح، و أملتك برجاء منبسط، فلا

تخيب أمني، و لا تقطع رجائي، اللَّهُمَّ إنه لا يخيب منك سائل، و لا ينقصك نائل، يا ربه يا سيده يا مولاه يا عماده يا كهفاه يا حصناه يا حرزاه يا لجّاه، اللَّهُمَّ إياك أملت يا سيدي، و لك أسلمت مولاي، و لبابك قرعت، فصل على محمد و آل محمد، و لا تردني بالخبية محزوناً، و اجعلي ممن تفضلت عليه بإحسانك، و أنعمت عليه بتفضلك، و جدت عليه بنعمتك، و أسبغت عليه آلاءك، اللَّهُمَّ أنت غياثي و عمادي و أنت عصمتي و رجائي، ما لي أمل سواك و لا رجاء غيرك، اللَّهُمَّ فصل على محمد و آل محمد، و جد علي بفضلك، و امن علي بإحسانك، و افعل بي ما أنت أهله، و لا تفعل بي ما أنا أهله، يا أهل التقوى و أهل المغفرة، و أنت خير لي من أبي و أمي و من الخلق أجمعين، اللَّهُمَّ إن هذه قصتي إليك لا إلى المخلوقين، و مسألتي لك إذ كنت خير مسئول و أعز مأمول، اللَّهُمَّ صل على محمد و آل محمد، و تعطف علي بإحسانك، و من علي بعفوك و عافيتك، و حسن ديني بالغنى، و احرز أمانتي بالكفاية، و اشغل قلبي بطاعتك، و لساني بذكرك، و جوارحي بما يقربني منك، اللَّهُمَّ ارزقني قلباً خاشعاً و لساناً ذاكراً و طرفاً غاضاً و يقيناً صحيحاً، حتى لا أحب تعجيل ما أخرت، و لا تقديم ما أجلت، يا رب العالمين، و يا أرحم الراحمين، صل على محمد و آل محمد، و

استجب دعائي، و ارحم تضرعي، و كف عني البلاء، و لا تشمت بي
الأعداء و لا حاسدا، و لا تسلبني نعمة ألبستها، و لا تكلني إلى
نفسي طرفة عين أبدا، يا رب العالمين و صل على محمد النبي و آله
و سلم تسليما^{٢٢}.

(٢٢) بحار الأنوار ج ٩٩ ص ٢٣٨ ح ٥٠ . مقام دیدارگاه صاحب الزمان عجل الله فرجه - حلة - عراق ↑

(۱۳) نسخه سیزدهم

❖ علامه مجلسی رحمته الله: دستورالعملی است برای مهمات و شدائد و سختیها، ابتدا نیت را خالص کند و شك را از دلش زائل کند، و فريضة عشاء را بجاي آورده، سپس دو ركعت نافله نشسته را بخواند؛ در ركعت اول سورة فاتحة و سورة واقعة، و در ركعت دوم سورة حمد و سورة قل هو الله احد، و بعد آن از سخن و گفتگو پرهیزد، و به ذكر و تسبیحی هم مشغول نشود، پس چون به بستر خود وارد شود تسبیح بگوید به تسبیح فاطمة، سپس بر پهلوي راست بخوابد در حالیکه یاد خدا می کند، تا اینکه خواب او را دریابد، و وقتی بیدار شود، خداوند را به تقدیس و تعظیم و آنچه داند یاد کند، پس چون ثلث آخر شب شد برخیزد و وضوي شادابی بگیرد، و در رقعہ ای بنویسد:

﴿بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، من العبد الذليل الحقير الفقير المذنب، الجاني على نفسه، المنقطع به، السائل المستكين، المقر بذنوبه، الظالم لنفسه، المستجير بربه، إلى المولى الكريم العظيم العلي الأعلى، رب السماوات و الأرضين، مالك الأمور و علام الغيوب، من لا ضد له و لا ند له، و لا صاحبة و لا ولد له، الأحد الصمد، الذي لم يلد و لم يولد، و لم يكن له كفواً أحد، أقول بخضوع و خشوع؛ رب علمت سوءا و ظلمت نفسي، فصل على محمد و آله، و اعف عني و اغفر خطائي، و اصفح عن زلي، و خذ بيدي بجودك و مجدك، ثم أقول: يا أكرم الأكرمين، يا غاية الطالبين، يا مجيب دعوة

المضطرين، يا منفس عن المكروبين، يا أرحم الراحمين، إلهي و
سيدي، أنا عبدك ابن عبدك ابن أمتك، (فلان بن فلان= نام خود و
پدر خود را بنویسد) أنشأتني و كنت صغيرا، و أغنيتني و كنت فقيرا،
و رفعتني و كنت حقيرا، و جبرتني و كنت كسيرا، و مننت علي
بما أنت أهله و أعلم به مني، نأشتني (و عزتك و جلالك) من
المحنة تكرما، و نعشتني بعد قلة، و أسبغت علي النعمة، و
أوجبت علي المنة، و بلغتنني فوق الأمنية لتبلوني؛ فتعرف شكري و
مقدار سعي و طاعتي و إقاراري و إنابتي، أخذا بالفضل علي، و
تأكيدا للحجة فيما لدي، فجحدت حق نعمتك، و نسيت ما عندي
من منك، و قادني الجهل و العمى إلى ركوب الزلل و الخطاء، حتى
وقعت في غواية الردى، و تبدلت بالتقصير و العمى، و ركبت طريق
من حار و طغى، و ركبت فحل بي ما كنت أخفتني، و برح مني
الخفاء، و صرت إلى حال البؤس و الضراء، بعد إحسانك الكامل و
نعمتك المترادفة، و سترك الجميل و صيانتك التامة، إلهي و سيدي
و مولاي، فقد تغير بالزلل حالي، و كسف بالي، و ظهر اختلالي، و
شاعت فاقتي، و شهر فقري، و انقطعت من المخلوقين آمالي، و
أنت العائد على العاصين بالنعم، و الآخذ على المسيئين بالإحسان و
المنن، فضلا منك و طولا و جودا و مجدا، و ولي بإتمام ما ابتدأت

في أمري مني، و رب ما أسديت من معروفك عندي، فقد ظلمت نفسي، و فرطت في أمري، و قصرت في حقك عندي، و أنا عائذ منك بك، و هارب إليك عنك، من الحرمان و سوء القضاء، متوسل بك إليك، في قبولي و الصفع عني، و إتمام ما أنعمت به علي، و إصلاحه لي، و كشف الضر و الفقر و الفاقة عني، و الإخلال و البلوى، حتى يجري حالي على أجمل حال؛ و أسبغ نعمة كانت علي في وقت من الأوقات، يا رب إن كانت ذنوبي أخلقت وجهي عندك و غيرت حالي، فإني أسئلك و أتوجه إليك، و أتوسل إليك و أتقرب إليك، و أستشفع إليك و أقسم عليك، يا من لا مسؤل غيره، و لا ربّ سواه، بجاه سيدنا محمد رسولك، و بجاه أوليائك، و خيرتك و أصفياك و أحبائك من خلقك، عليّ أمير المؤمنين، و فاطمة، و الحسن، و الحسين، و عليّ بن الحسين، و محمد بن عليّ، و جعفر بن محمد، و موسى بن جعفر، و عليّ بن موسى، و محمد بن عليّ، و عليّ بن محمد، و الحسن بن عليّ، و الخلف الصدق الصالح؛ صاحب زمانك، و القائم بمجتك و أمرك، و عينك في عبادك، من ولد نبيك، صلواتك عليهم أجمعين، و سلامك و رحمتك و بركاتك خالصا، و أسألك بحقك عليهم، و بالحق الذي جعلته لهم عليك و على جميع خلقك، أن تصلي عليهم أجمعين، و تبلغهم سلامي،

الساعة الساعة، و تكشف بهم ضري، و تفرج بهم همي، و
تخرجني بهم عن حيرتي، إلى روحك و فرجك و خلاصك و
عافيتك، و أن تغفر ذنوبي التي أصارتني إلى ما أنا فيه، و أن تأخذ
بيدي، و تعفو عني، عفوا ألقاك به، و أنت مني راض، و تتم ما
ابتدأت به من أمري، إحسانا إليّ، و تكميلا للنعمة عندي، و
حراسة لي ما أبقيتني، و تفتح ما انغلق من أسبالي فترزقني، الساعة
الساعة الساعة، منك رزقا واسعا واسعا و اسعا صبا صبا
حلالا طيبا، من غير كدّ و لا كدر، و لا منّة من أحد من خلقك،
إلا سعة من عطايك السابغة، و خزائنك العظيمة في سمائك و
أرضك، فمن فضلك أسأل، فصل على محمّد و آلّه، و عجّل ذلك
عليّ، في يسر منك و عافية، و نعمة و سلامة، و حميد عاقبة، و
سهّل لي قضاء ديوني كلها، و صلاح شؤوني كلها، عاجلا عاجلا
غير آجل، و خذ بناصيتي إلى العمل بطاعتك، و طاعة محمد و آلّه،
صلواتك عليهم، فيما تهبه لي، و احرسه عليّ و عندي، ما أبقيتني،
و أقبل عليّ بصباح، يكون لي فيه؛ كامل الفلاح و الصلاح و
النجاح، و تعجيل السراح، يا من بيده خزائن كل مفتاح، فإنك على
كل شيء قدير، و ما تشاء من أمر يكون، و لا حول و لا قوة إلا
بالله العلي العظيم، و الصلاة على رسوله، و آلّه الطاهرين الأخيار

الأبرار، و على جبرائيل و ميكائيل، و جميع الملائكة المقربين، و
الأنبياء و المرسلين، و الأئمة الطاهرين، صلوات الله عليهم، و ما
شاء الله كان، و هو خير الغافرين، و حَسْبُنَا اللهُ وَ نِعْمَ الْوَكِيلُ.﴿

و هشت رکعت پی در پی بجای آورد، در هر رکعت سورة فاتحة الكتاب و ۵۰ بار
سوره قل هو الله احد، سپس دو رکعت بگذارد؛ در رکعت اول سوره حمد و سوره
اعلى، و در رکعت دوم سوره حمد و سوره قل يا ايها الكافرون، پس وقتي از آنها
فارغ شد، برخيزد و رکعت و تر را بجای آورد و در آن حمد و قل هو الله احد
بخواند، و به دعای وتر دعا کند و قنوت را با حالت خشوع و تضرع و نیازمندی
طول دهد، پس چون فارغ شود از نماز وتر، برخيزد و بایستد و سر خود را برهنه
کند و با دست راست خود رقعه ای که به خط خود نوشته بود را بالا برد؛ و با
دست چپ خود تکیه بر پشت و کرده خود نماید؛ و بگوید: (يا رَبِّ) بقدری
که نفس قطع شود، و بگوید: (منك يا سيدي) به همان قدر، و بگوید: (يا
مولاي) به همان مقدار، سپس بگوید:

﴿هذا مقام العائذ الضارع الذليل الخاشع، البائس الفقير، المسكين
الحقير، المستكين المستجير، الذي لا يجد لكشف ما به غيرك، و لا
يرجع فيما قد أحاط به إلى سواك، سيدي أنا من قد علمت، و في
ما عرفت، من ضعفي عن عبادتك، إلا بتوفيقك، و تقصيري عن
شكرك، إلا بعونك، أقر بذنبي في ذلك، و أعترف بجرمي، و أسأل
الصفح عني، فصل على محمد و آله، و أبلغهم الساعة الساعة

الساعة عني أفضل التحية و السلام، و اقبلني بهم اللهم على ما
كان مني، و ارحم ضعف ركني، و استجب دعائي برحمتك يا أرحم
الراحمين).

سپس بگرید یا به حالت گریان باشد، آنگاه از دعاء دست کشیده؛ در حالیکه
نگاهش خاشع، و دستش به رقعہ بسوی آسمان بلند نموده باشد، و در جایی باشد
که خالی و او تنها باشد و کسی او را نبیند (اگر بتواند)، و بر همین حال بماند
تا اینکه فجر پدیدار شود (اگر طاقت بیاورد)، و اگر نتواند و ناتوان شود و
صبرش بکاهد؛ پس سجدہ کند و صورتش را در خاک مالد، و در حالی که
رویش بر زمین است؛ سبابہ راستش را بالا نگهدارد، و پناه بجوید به پروردگار؛
و از او فریاد رسی بخواهد و بگوید:

﴿سَيِّدِي أُوْبِقْتَنِي الذَّنُوبُ، وَ حَيَّرْتَنِي الْخُطُوبُ، وَ أَحْدَقْتَ بِي
الْكُرُوبُ، وَ انْقَطَعَ رَجَائِي فِي كَشْفِ ذَلِكَ إِلَّا مِنْكَ، وَ ثَقِيْتُ لِمَنْ
تَنْصَرِفُ عَنْكَ، إِلَهِي وَ سَيِّدِي، فَانْظُرْ بَعَيْنَ رَأْفَتِكَ إِلَيَّ، وَ جُدْ بِجُودِكَ
وَ إِحْسَانِكَ عَلَيَّ وَ أَجِرْنِي فِي لَيْلَتِي، وَ اقْبَلْ قِصَّتِي، وَ اقْضِ حَاجَتِي،
وَ اسْتَجِبْ دَعْوَتِي، وَ اكْشِفْ حَيْرَتِي، وَ أْزِلْ الْفَقْرَ وَ الْفَاقَةَ عَنِّي، وَ
أَعِزَّنِي مِنَ شِمَاتَةِ الْأَعْدَاءِ، وَ دِرْكَ الشَّقَاءِ، وَ أَعْطِنِي سَوْلي وَ
مَسْأَلَتِي، بِجُودِكَ وَ كَرَمِكَ يَا مَوْلَايَ، إِنَّكَ قَرِيبٌ مُحِيبٌ).

آنگاه نیت کن؛ با نیت ریشه کن کننده عادت به خطا؛ و روی آورنده به
خداوند؛ که ترك کنی گناه یا نقیصه ای را که الآن به آن گرفتار هستی؛ پس

همانا خداوند (عز و جل) کریمترین کسی است که خواننده و دعا می شود، و نزدیکترین اجابت کننده است.
 سپس آن رقعہ را گرفته؛ و آنرا در دریا یا در نہر و یا در آب جاری بیندازد،
 خداوند حاجت او را برآورد؛ و گرہ او را بگشاید، ان شاء اللہ عزّ وجل.^۳

↑ مقام دیدارگاه صاحب الزمان علیه السلام کنار نهر دجلہ - نعمانیہ - عراق

(۱۴) نسخه چهاردهم

❖ علامه مجلسی از شیخ صهرشتی از شیخ طوسی رحمته الله : بعد از نقل نسخه کשמردیه می گوید: این رقعه را نوشته؛ و پیچیده؛ و سپس رقعه دیگری خطاب به حضرت صاحب الزمان علیه السلام نوشته، و رقعه قبلی را در دل این رقعه گذارده، و آنرا بسته و در دریا یا چاه می اندازد، ابتدا در رقعه ای نوشته می شود:

﴿بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ إِلَى اللَّهِ سُبْحَانَهُ وَتَقَدَّسَتْ أَسْمَاؤُهُ، رَبِّ الْأَرْبَابِ، وَقَاصِمِ الْجَبَابِرَةِ الْعِظَامِ، عَالِمِ الْغَيْبِ وَكَاشِفِ الضُّرِّ، الَّذِي سَبَقَ فِي عِلْمِهِ مَا كَانَ وَمَا يَكُونُ، مِنْ عَبْدِهِ الدَّلِيلِ الْمُسْكِينِ، الَّذِي انْقَطَعَتْ بِهِ الْأَسْبَابُ، وَطَالَ عَلَيْهِ الْعَذَابُ، وَهَجَرَهُ الْأَهْلُ، وَبَايَنَهُ الصَّدِيقُ الْحَمِيمُ فَبَقِيَ مُرْتَهَنًا بِذَنْبِهِ، قَدْ أَوْبَقَهُ جُرْمُهُ، وَطَلَبَ النَّجَا فَلَمْ يَجِدْ مَلْجَأً، وَلَا مُلْتَجَأً، غَيْرَ الْقَادِرِ عَلَى حَلِّ الْعُقَدِ، وَمُؤَبَّدِ الْأَبَدِ، فَفَرَعِيَ إِلَيْهِ وَاعْتِمَادِي عَلَيْهِ، وَلَا لَجَأَ وَلَا مُلْتَجَأَ إِلَّا إِلَيْهِ، اَللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِعِلْمِكَ الْمَاضِي، وَبِنُورِكَ الْعَظِيمِ، وَبِوَجْهِكَ الْكَرِيمِ، وَبِحُجَّتِكَ الْبَالِغَةِ، أَنْ تُصَلِّيَ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، وَأَنْ تَأْخُذَ بِيَدِي وَتَجْعَلَ لِي مِنْ أَمْرِهِ فَرَجاً وَخُرْجاً، وَتَرُدَّ عَنِّي بَاسَ هَذَا الظَّالِمِ الْغَاشِمِ، وَبَاسَ النَّاسِ، يَا رَبَّ الْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ، حَسْبِيَ أَنْتَ وَكَفَى، مَنْ أَنْتَ حَسْبُهُ، يَا كَاشِفَ الْأُمُورِ الْعِظَامِ، فَإِنَّهُ لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِكَ﴾.

سپس رقعہ دیگر پی خطاب بہ حضرت صاحب الزمان علیہ السلام بنویسد:

﴿بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، تَوَسَّلْتُ بِحُجَّةِ اللَّهِ الْخَلَفِ الصَّالِحِ، مُحَمَّدِ بْنِ
الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ مُوسَى بْنِ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ
بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ، النَّبِيِّ الْعَظِيمِ، وَالصَّرَاطِ الْمُسْتَقِيمِ، وَ
الْحَبْلِ الْمَتِينِ، عِصْمَةِ الْمُلْجَا، وَقَسِيمِ الْجَنَّةِ وَالنَّارِ، أَتَوَسَّلُ إِلَيْكَ يَا بَائِكَ
الطَّاهِرِينَ الْخَيْرِينَ الْمُنتَجِبِينَ، وَأُمَهَاتِكَ الطَّاهِرَاتِ الْبَاقِيَاتِ
الصَّالِحَاتِ، الَّذِينَ ذَكَرَهُمُ اللَّهُ فِي كِتَابِهِ، فَقَالَ (عَزَّ مَنْ قَائِلٌ): ﴿أَلْبَاقِيَّاتِ
الصَّالِحَاتِ﴾، وَبِحَدِّكَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَخَلِيلِهِ وَحَبِيبِهِ وَخَيْرَتِهِ مِنْ
خَلْقِهِ، أَنْ تَكُونَ وَسِيلَتِي إِلَى اللَّهِ (عَزَّ وَجَلَّ) فِي كَشْفِ ضُرِّي، وَحَلِّ
عَقْدِي، وَفَرَجِ حَسْرَتِي، وَكَشْفِ بَلِيَّتِي، وَتَنْفِيسِ تَرْحَتِي، وَ
بِكَهْيَعِ وَيَاسِينَ وَالْقُرْآنِ الْحَكِيمِ، وَبِالْكَلِمَةِ الطَّيِّبَةِ، وَبِمَجَارِي
الْقُرْآنِ، وَبِمُسْتَقَرِّ الرَّحْمَةِ، وَبِجَبْرُوتِ الْعِظَمَةِ، وَبِاللُّوحِ الْمُحْفُوظِ، وَ
بِحَقِيقَةِ الْإِيمَانِ، وَقِوَامِ الْبُرْهَانِ، وَبُنُورِ النُّورِ، وَبِمَعْدَنِ النُّورِ، وَ
الْحِجَابِ الْمُسْتَوْرِ، وَالْبَيْتِ الْمَعْمُورِ، وَبِالسَّعْيِ الْمَثَانِي، وَالْقُرْآنِ
الْعَظِيمِ، وَفَرَائِضِ الْأَحْكَامِ، وَالْمُكَلِّمِ بِالْعِبْرَانِي، وَالْمُتَرْجِمِ بِالْيُونَانِي، وَ
الْمُنَاجِي بِالسَّرِّيَانِي، وَمَا دَارَ فِي الْخَطَرَاتِ، وَمَا لَمْ يُحِطْ بِهِ لِلظُّنُونِ، مِنْ
عِلْمِكَ الْمَخْزُونِ، وَبِسِرِّكَ الْمَصُونِ، وَبِالنُّورَةِ وَالْإِنْجِيلِ وَالزُّبُورِ، يَا ذَا
الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ، صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ، وَخُذْ بِيَدِي، وَفَرِّجْ عَنِّي

بِأَنْوَارِكَ وَأَفْسَامِكَ وَكَلِمَاتِكَ الْبَالِغَةِ، إِنَّكَ جَوَادُ كَرِيمٌ، وَحَسْبُنَا اللَّهُ وَ
نِعْمَ الْوَكِيلُ، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ، وَصَلَوَاتُهُ وَسَلَامُهُ
عَلَى صَفْوَتِهِ مِنْ بَرِيَّتِهِ مُحَمَّدٍ وَذُرِّيَّتِهِ.

آنگاه هر دو نامه را خوشبو کرده و نامه (خطاب به خداوند باری تعالی) را در
میان نامه (خطاب به امام علی^{علیه السلام}) قرار داده، و هر دو را در گل نرم قرار داده، و
سپس دو رکعت نماز گزارده و توجه به خداوند تعالی می کنی بواسطه محمد و آل
محمد ^{صلی الله علیه و آله}، آنگاه آن (بسته گلین) را شب جمعه در آب روان یا چاه آبی می افکنی.
پس از به آب انداختن نامه ها، با این دعا؛ خدای را بخوان:

﴿اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِالْقُدْرَةِ الَّتِي لَحَظْتَ بِهَا الْبَحْرَ الْعِجَاجَ، فَأَزِيدَ وَهَاجَ
وَمَاجَ، وَكَانَ كَاللَّيْلِ الدَّاجِ، طَوْعاً لِأَمْرِكَ، وَخَوْفاً مِنْ سَطَوَتِكَ، فَأَفْتَقِ
أُجَاجَهُ، وَائْتَلَقِ مِنْهَا جُهُ، وَسَبَّحْتَ جَزَائِرَهُ، وَقَدَسْتَ جَوَاهِرَهُ، تُنَادِيكَ
حَيْثَانَهُ بِاخْتِلَافِ لُغَاتِهَا، إِلَهَنَا وَسَيِّدَنَا مَا الَّذِي نَزَلَ بِنَا، وَمَا الَّذِي حَلَّ
بِبَحْرِنَا، فَقُلْتَ لَهَا: أَسْكِنِي، سَأُسْكِنُكَ مَلِيّاً، وَأُجَاوِرُ بِكَ عَبْدًا زَكِيّاً،
فَسَكَنَ وَسَبَّحَ، وَوَعَدَ بِضُمَائِرِ الْمَنَجِ، فَلَمَّا نَزَلَ بِهِ ابْنُ مَتَّى، بِمَا أَلَمَ
الظُّنُونُ، فَلَمَّا صَارَ فِي فِيهَا، سَبَّحَ فِي أَمْعَائِهَا، فَبَكَتِ الْجِبَالُ عَلَيْهِ تَلَهُفًا،
وَأَشْفَقَتْ عَلَيْهِ الْأَرْضُ تَأْسُفًا، فَيُؤَسُّسُ فِي حُوتِهِ كَمُوسَى فِي تَابُوتِهِ
لِأَمْرِكَ طَائِعٌ، وَلِوَجْهِكَ سَاجِدٌ خَاضِعٌ، فَلَمَّا أَحْبَبْتَ أَنْ تَقِيَهُ، أَلْقَيْتَهُ
بِشَاطِئِ الْبَحْرِ سَلَوًا، لَا تَنْظُرُ عَيْنَاهُ، وَلَا تَبْطِشُ يَدَاهُ، وَلَا تَرْكُضُ رِجْلَاهُ،
وَأَنْبَتَ مَتَّةً مِنْكَ عَلَيْهِ شَجَرَةٌ مِنْ يَقْطِينٍ، وَأَجْرَيْتَ لَهُ فُرَاتًا مِنْ مَعِينٍ،

فَلَمَّا اسْتَغْفَرَ وَتَابَ، حَرَفَتْ لَهُ إِلَى الْجَنَّةِ أَبَا، إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ، (آنگاه حضرات ائمه عليهم السلام را يك به يك نام ببرد) **علي، الحسن، الحسين، علي، محمد، جعفر، موسى، علي، محمد، علي، الحسن، محمد** و بر يكايك ايشان سلام فرستد.^{۴۹}

و با انجام اين عمل؛ اجابت الهي را حس كن و يقيني بدان، و اين نوشتن نامه و رقعۀ نويسي را براي آزمائش و تجربه انجام مده، بلكه باور داشته باش كه خواسته ات اجابت مي شود، و تنها در سختي ها و امور بسيار دشوار؛ اين عمل (رقعۀ نوشتن) انجام شود.

و زنهار كه اين رقعۀ را نويسي؛ براي كسي كه شايدستي آنرا ندارد، و اين رقعۀ او را فايده اي ندهد. و اين امر امانتي است در گردن تو، كه بزودي در مورد آن بازخواست خواهی شد.^{۵۰}

👉 از اين بيان استفاده مي شود؛ كه منعي نيست در نوشتن رقعۀ؛ براي ناتوان از نوشتن؛ بشرطي كه اهليت رقعۀ نويسي را داشته باشد، اما نوشتن آن براي نا اهل و غير واجد شرايط؛ از محذورات و منهيّات است؛ كه بايد از آن پرهيز شود، و نا اهل در اين موضوع كسي است كه اهل ترديد و شك بوده يا در مقام آزمائش و تجربه باشد، و از صميم قلب و از روي عقيدۀ صحيح خواهان انجام اين روش نباشد.

(۲۴) سلام دادن در نقل بحار الأنوار نيامده، اما در نقل محدّث قمي در كتاب منتهي الآمال به نقل از تحفة الزائر علامه مجلسي ومفاتيح النجاة سبزواري آمده است.

(۲۵) المصباح المتهجد، خلاصة المصباح للشيخ الطوسي / قيس المصباح للصهرشتي / بحار الأنوار ج ۹۱ ص ۲۸ ح ۲۱.

وکلاء و سفراء و نمایندگان ناحیه مقدسه

✎ حضرت مولا صاحب الأمر محمد المهدي عليه السلام، همچون بقیه حضرات ائمه هداة عليهم السلام؛ برای ارتباط مردم؛ واسطه های اتصال و مجاری فیضی میان ناحیه مقدسه و مؤمنین مقرر فرموده اند.

✎ این مسیرهای اتصال و راههای پیوند؛ مراتب مختلفی داشته اند، که از مرتبه باب امام عليه السلام تا وکیل و سفیر و کارگزاران ناحیه؛ متفاوت می باشند، بالاترین مرتبه؛ از برای باب امام عليه السلام است، ابواب ائمه معصومین عليهم السلام همگی شناخته شده و معروفند، اما باب امام مهدی عليه السلام (که دارای منزلت سلمان نزد مولا علی عليه السلام است) تا قبل از ظهور جهانی؛ به مانند حضرتش مستوری باشد، ولی وکلاء و سفراء و کارگزاران ناحیه مقدسه در دوره غیبت صغری آشکار بوده؛ و در دوران غیبت کبری؛ غالباً پنهان بوده؛ و بر حسب مرتبه و مأموریت و نیز شرایط شان؛ (گاهی نهان و گاهی پیدا) انجام وظیفه نموده و می نمایند.

✎ برخی از این وکلاء و سفراء؛ مانند نواب اربعة (بغداد) نزد عموم شیعیان تا به امروز هم معروفند، اما نام و احوال سایرین بر غالب مردمان امروزه مجهول بوده، و تنها در کتب تخصصی منابع حدیث و رجال؛ نشانی برخی از ایشان باقی مانده است.

✎ نواب اربعة همانا: عثمان بن سعید - سعید بن عثمان - حسین بن روح - علی بن محمد سمري (صیمري) رضی الله عنه می باشند، که در ناحیه بغداد مرکزیت

ماموریتشان بوده، و خود وکلای هم داشته؛ و بر حسب ماموریت تا بلاد بعیده از عراق نیز گاهی ماموریت یافته اند.

🔸 دو نائب اول و دوم عليه السلام که از زمان جد و پدر امام عليه السلام مسؤولیت وکالت داشته اند؛ ولذا در دوران حضرت مهدی عليه السلام نیز نزد عامه شیعه معروف و مقبول بوده اند، اما بعد از وفات ایشان (علیرغم وجود شخصیت‌های سرشناس علمی و اجتماعی شیعی) جناب حسین بن روح رحمته الله از ناحیه مقدسه ماموریت یافت، ولذا در عصر او اختلاف و انکار (در ناحیه بغداد) شروع گشت، و در عصر نائب چهارم (علی بن محمد سمري رحمته الله) آنقدر اختلاف و انکار زیاده شد؛ که مدت ماموریت وی طولی نکشیده؛ و با رحلت وی؛ منصب نیابت در آن سامان قطع گردید، از توقیعات او آخر به صیمری؛ و نیز اخبار ثبت شده در منابع حدیث، بخوبی واضح است که رویکرد منکرین و کسانی که وکیل و نماینده حضرتش را در انزوا گذارده بودند؛ سبب اعراض امام عليه السلام از آنها؛ و منتهی به عدم معرفی جانشین برای وی شده است.

🔸 از آنجا که بسیاری از وکلاء دیگر بلاد مانند ایران؛ بعضاً مستقلاً با ناحیه مقدسه ارتباط داشته اند، و انکار و اختلاف و انکاری (به مانند حوزه نواب بغداد) در نواحی دیگر نقل نشده است، فلذا انقطاع باب وکالت در آن نواحی معلوم نیست، بلکه از مراسلات و احوال وکلاء برخی بلاد بر می آید که اعتقاد و التزام مراجعین حوزه ایشان محکم و استوار بوده است؛ پس قاعدتاً فعالیت آن وکلای استمرار یافته است.

🔸 برنامه شیعیان در ارسال نامه به ناحیه مقدسه؛ و خروج جواب و توقیع از ناحیه حضرت صاحب الامر عليه السلام به سوی شیعیان؛ بعد از وفات علی بن محمد

سمري صيمري (که به دوران غیبت کبری معروف است) نیز همچنان ادامه داشته است، و بر این امر شواهد بسیاری وجود دارد که علماء برخی از آنها را در کتب خویش نقل کرده اند، بطور نمونه: از توقیع صادره برای شیخ مفید گرفته، تا واسطه ای که سید بن طاووس برای انتقال نامه به ناحیه مقدسه نام برده و پاسخی که او از ناحیه مقدسه آورده است، یا اخبار استمرار وکالت و نواب حضرتش در بلاد پیروان راسخ ایشان در منابع معتبره متعددا نقل و شرح شده است، تا شخصیت‌های سرشناسی مانند سید بحر العلوم و سید ابوالحسن اصفهانی که مکررا وقایع تبادل نامه و پیامها از ایشان نقل و به اثبات رسیده است، اما هیچ يك خود ایشان ادعای نیابت یا وکالت نداشته؛ و شرح اکثر وقایع مربوط به ارتباطات ایشان نیز بعد از وفاتشان منتشر شده است، و این موارد معروف جز مراسلات و ارتباط‌های پنهان شیعیان با ناحیه مقدسه و توسط افراد گمنام و غیر معروف است.

✎ افزون بر اینها؛ دستور العمل (رقعه استغاثه) که منصوص از معصومین علیهم‌السلام می باشد؛ خود نوعی تشویق حضرات به تعمیم موضوع ارتباط و همگانی شدن پیوند مردم با ناحیه مقدسه و تحکیم آن در سطح عمومی و فردی مؤمنین است، هر چند یکی از شروط مؤکد نتیجه گرفتن این روش؛ ارسال مخفیانه آنست، که خود سدّ باب تظاهر و ادعاء در این مقوله می باشد.

✎ خلاصه اینکه: نه تنها وکلاء و وسائط ناحیه مقدسه به نواب اربعه محدود نبوده، بلکه این امکان مراسله؛ بعد از دوران غیبت صغری و در تمام دوران غیبت کبری همچنان برقرار بوده است، اما با این تفاوت که در دوران غیبت صغری؛ نائب امام مشخص و آشکار در محل معینی مورد مراجعه و تبادل

مراسلات بوده، اما در دوران غیبت کبری، آن نشان از شخص و نشانی او برداشته شده است، و هر که چنین ادعایی کند محکوم به تکذیب است، ولی با همه اینها؛ باب ارتباط و مراسله مسدود نشده و همچنان مفتوح مانده است.

﴿ از آنجا که جزو دستور رقعہ استغاثہ؛ بجهت ایصال آن به محضر مولا علیؑ سپردن نامه به یکی از وکلاء ناحیہ مقدسہ؛ و نام بردن وی و خواهش از او برای رساندن رقعہ می باشد، در اینجا نام برخی از نواب و وکلاء و سفراء ناحیہ مقدسہ را که در کتب بزرگان شیعه ثبت شده است؛ یاد می نمائیم:

۱- باب مستور حضرت صاحب الامر (منه السلام) = یا باب حجة الله المستور فی خلقه (نحوه خطاب در ارسال رقعہ).

۲- بانو سوسن (حدیث، حدیثه، سمانه) جدّه امام زمان و مادر امام حسن عسکری علیہ السلام و وصی حافظ ودایع حضرت، که از ابتدای ولادت حضرت مهدی علیہ السلام و پس از رحلت امام حسن عسکری علیہ السلام و در زمان غیبت (تا وقت رحلت خود) مرجع شیعیان و طریق اتصال و راهیابی به حضرتش بوده است. وقتی أحمد بن ابراهیم سؤال شیعیان را از جناب حکیمه خاتون دختر حضرت امام جواد و خواهر امام هادی و عمه امام عسکری و امام زمان علیہ السلام می پرسد که: کجا شد این مولود (مهدی علیہ السلام)؟ او می گوید: مستور است. گفتم: پس شیعه به چه کسی پناه برده و مراجعه کنند؟ می گوید: به جدّه أمّ أبي محمد (مادر بزرگ امام زمان = مادر امام عسکری علیہ السلام) باید پناه برده و حل مشکلات و مسائل شان را از او بخواهند. البته جناب نرجس خاتون مادر امام زمان علیہ السلام هم در مدت کمی که بعد از امام عسکری علیہ السلام حضور داشتند،

واسطه برخی ارتباطات با حضرت صاحب الأمر علیه السلام بوده اند.

۳- برخی از خادمان حضرات ائمه اخیر (امام جواد و امام هادی و امام عسکری علیه السلام) که به همراه خادمان حضرت مهدی علیه السلام در خدمت حضرت بوده اند، امثال: بانوی خادمه امام عسکری و امام مهدی علیه السلام مقیم مکه (در محل خانه حضرت خدیجه و مولد حضرت زهراء و محل بیتوته حضرات معصومین از جمله حضرت صاحب الأمر علیه السلام).

۴- عثمان بن سعید عمری، ۵- و فرزندش محمد بن عثمان، (در یکی از دستور العملها نام سعید بن عثمان هم در کنار نام محمد بن عثمان ذکر شده بود، اما از آنجا که وجود او و داشتن چنین مأموریتی به ثبت نرسیده؛ فلذا این ذکر؛ حمل بر تصحیف نسخه و سهو کاتبان شده است)، ۶- و بعد از محمد بن عثمان؛ جناب حسین بن روح نوبختی، ۷- و بعد از او جناب علی بن محمد سمري (صیمري) از وکلای ناحیه بوده اند.

۸- ابوهاشم داوود جعفری از اصحاب امام هشتم تا دوازدهم علیه السلام (که در توصیف ناحیه از وکلاء به غائب علیل یاد شده است) و در قبه حرم عسکرین علیه السلام نزد حضرات مدفون است.

۹- ابراهیم بن محمد الهمدانی، وکیل پنج معصوم (امام رضا و امام جواد و امام هادی و امام عسکری و امام مهدی علیه السلام) بوده، ۱۰- و علی بن ابراهیم پسرش، ۱۱- و محمد بن ابراهیم پسر دیگرش، ۱۲- و محمد بن علی نوه اش، ۱۳- و قاسم بن محمد نتیجه اش، همگی وکیل ناحیه در زمان خود بوده اند (همدان و غرب ایران)، البته وکالت در این ناحیه (مانند سایر نواحی) محدود به یکنفر نبوده و

گاهی چند نفر همزمان مأموریت وکالت داشته اند.

۱۴- محمد بن صالح بن محمد الهمدانی الدهقان (وکیل دو امام علیهما السلام)، ۱۵- و بعد او پسرش علی بن محمد.

۱۶- قاسم بن العلاء (آذربایجان و قفقاز).

۱۷- ابراهیم بن مهزیار الأهوازی، ۱۸- و پسرش محمد بن ابراهیم بن مهزیار الأهوازی (اهواز و خوزستان).

۱۹- أبو الحسین محمد بن ابی عبد الله جعفر الأسدي الرازي العربي (ری).

۲۰- أبو طاهر احمد بن حمزة بن اليسع الأشعري القمي (دوران پنج امام علیهما السلام).

۲۱- محمد بن یحیی، ۲۲- و پسرش أحمد بن محمد.

۲۳- حفص بن عمرو یعمري؛ وکیل امام عسکری و امام مهدي علیهما السلام.

۲۴- ابو عبد الله هارون بن عمران همدانی، ۲۵- و پسرش ابو محمد حسن بن هارون.

۲۶- و ابوعلی بسطام بن علی، ۲۷- و العزیز بن زهیر (بنی کشمرد)، ۲۸- و ایوب

بن نوح، ۲۹- و حاجز الوشا، ۳۰- و عیسی بن جعفر بن عاصم العاصمي الکوفي

البغدادی، ۳۱- و محمد بن شاذان النعمي في نيشابور، ۳۲- ابو القاسم حسن بن

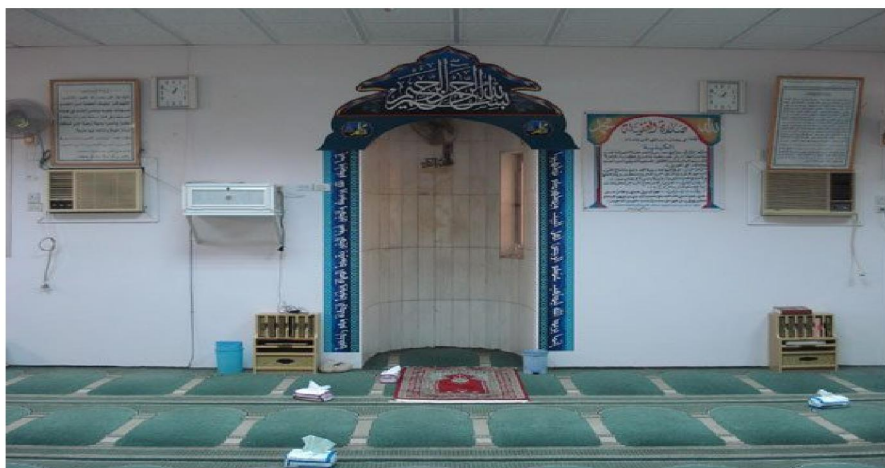
احمد، ۳۴- و شامي، ۳۵- و اسحاق بن اسماعیل نیشابوری، ۳۶- و ثائر بالله

حسینی جلی، ۳۷- و جعفر بن حمدان خصیبي (ابن خصیب) اهواز، ۳۸- و

حسن بن فضل یمانی، ۳۹- و ابو جعفر محمد بن علی بن جعفر الأسود، ۴۰- و علی

بن سلیمان بن حسن جهم بن بکیر بن اعین، ۴۱- و محمد بن اسحاق قمي (و

این جز احمد بن اسحاق قمي است که وکیل امام عسکري علیه السلام بوده و محضر حضرت مهدي علیه السلام را نیز دریافته است، **۴۲-** و علي بن شبل بن اسد، **۴۳-** محمد بن احمد و **۴۴-** و ابو عبد الله بزوفري، ووو...
و شخصيتهاي بسيار ديگري که مسؤوليت اين امر عظيم را داشته و دارند، حضرت مولا صاحب الامر علیه السلام از همه ايشان راضي باشد.

آداب کامل

برای نوشتن و ارسال رقعہ استغاثہ

سؤال: نظر مبارك را در موارد زیر لطف فرمایید: بهترین رقعہ جهت عرض حاجت به ناحیہ مقدسہ چیست؟ عرض حاجت در ضمن آن چگونه است؟ آیا هنگام نوشتن یا پیش و بعد از آن مراعات شرایطی لازم است؟ چگونه به ناحیہ مقدسہ ارسال گردد؟

جواب: تَوَجَّهْ الى الله تعالى بالْعُدَّةِ وَالذَّخِيرَةِ، لِلشَّدَائِدِ وَالْأُمُورِ الْعَظِيمَةِ، بِمَحَمَّدٍ وَعَلِيٍّ وَآلِهِمَا الطَّيِّبِينَ الظَّاهِرِينَ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ،

عمده در انگیزه: شدت اضطرار و بیچارگی رقعہ نویس در ابتلاء، و معرفت او به اینکه؛ مخاطب رقعہ تنها ملجأ و ملاذ اوست، و در احادیث شریفه و مجامع آن از حضرات عليه السلام نمونه هایی برای مضمون آن رقعہ وارد شده است؛ و از جمله پانزده نمونه در کتاب بحار الأنوار ج ۹۱ ص ۲۳ و ج ۹۹ ص ۱۳۳ الی ص ۲۵۴ ذکر شده است، و اکتفاء به هر يك مجزي بوده، ولی از میان آنها؛ آنکه مشتمل بر توجَّه خطاب صریح به حضرت صاحب الأمر والعصر الزمان (عجل الله تعالی فرجه الشریف) است؛ مقدم می باشد، و جمع بین مضامین آنها با تألیف آن اشل خواهد بود، هر چند که مهم آنست که رقعہ بر مفاد آن نمونه ها مشتمل باشد، نه عین فقرات آنها، و محتوای رقعہ: توجَّه خطاب به ملجأ حقیقی، با اظهار معرفت تام و تمام به مولی (منه السلام)، در ضمن اعتراف به مذلت و عبودیت خود، همراه با اشاره به شدت حال و اضطرار، یا بیان تفصیلی مورد حاجت و ابتلاء (البته نه با نحو اطناب) می باشد. و از آداب مذکوره در این خصوص این موارد می باشد:

۱- انجام عمل رقعہ استغاثه در شرایط سختی و امور دشوار.

۲- بیرون نمودن شك از قلب؛ و یقین داشتن به اثر عمل و اجابت خواسته، و اقدام به این عمل از روی عقیده صحیح و خالص؛ نه از روی آزمایش و تجربه.

۳- امیدوار بودن و داشتن توکل به خداوند (عَزَّ و جَلَّ) و اعتماد به مولا صاحب الأمر (منه السلام)، و کفایت خداوند و دفاع الهی را؛ بین خود و آنکه تو را تهدید کرده؛ قرار دادن.

۴- اعتراف به گناهان و از يك به يك آنها توبه نمودن، و بر ترك هميشگي يكي از بديهاي خود عقد و عزم جدّي نمايد.

۵- روزه گرفتن روز پنجشنبه روز قبل ارسال (در صورت تيسر و فرصت)،

۶- خلوت گزیدن در طول عمل (از اول شب جمعه تا فراغت از ارسال و اعمال آن)، بطوريكه كسي يا چيزي او را مشغول ننمايد، و از تماس و سخن با هر كسي در سرتاسر عمل پرهيزد، و در جايي باشد كه خالي و او تنها باشد و كسي او را نبيند (اگر بتواند).

۷- پس طاهر باشد؛ از نجاسات در طول اعمال (مقدماتي و مؤخراتي) قبل نوشتن تا بعد ارسال رقعۀ.

۸- و قبل از شروع در عمل عبادات (مقدماتي) نوشتن غسل نمايد.

۹- و در سرتا سر اعمال از آغاز مقدمات تا فراغت از ارسال؛ با وضو باشد.

۱۰- لباس پاكيزه و سپيد و ساده پوشيده باشد، بهترينش به مانند لباس احرام است.

۱۱- در سرتاسر عمل؛ بخصوص در نوشتن و ارسال رقعۀ؛ با حال نیازمندی و خشوع و توجّه و توسّل و تضرّع و توبه باشد.

۱۲- رعایت توجه و رو به قبله بودن در سرتاسر عمل؛ بخصوص در اعمال و اذکار و نوشتن، و ارسال رقعۀ (در صورت امکان).

۱۳- انجام برنامه مناجات و توسلات در شب جمعه قبل ارسال (بقدر میسر)،

۱۴- توجه: نما بخداوند بوسیله حضرات معصومین بویژه حضرت مهدی علیه السلام.

۱۵- استغاثه به خداوند؛ بوسیله حضرات معصومین علیهم السلام؛ بویژه حضرت مولاعلی علیه السلام و آن معصوم علیه السلام (که قصد ارسال رقعہ از طریق ضریح او را دارد)، و خاصه به حضرت فارس الحجاز اباصالح المهدی (منه السلام).

۱۶- انجام فریضه عشاء (شب جمعه) با تعقیبات.

۱۷- انجام نافله عشاء بدین نحو: در رکعت اول سورة فاتحة و سورة واقعة، و در رکعت دوم سورة حمد و سورة قل هو الله احد.

۱۸- اگر ناگزیر از خوابیدن در شب است، و احیای شب با نشاط برای او میسر نیست، پس برنامه خواب و بیدار شدنش به نحو زیر (۱۹ تا ۲۴) بوده و برای ثلث آخر شب برخیزد جهت بقیه اعمال، و در صورت تیسر احیای شب با نشاط و بی کسالت و بی سستی و بی خواب آلودگی، پس به مناجات و توجه و توسل و استغاثه خویش ادامه می دهد تا نیمه شب فرا برسد (۲۵ تا آخر).

۱۹- بعد نافله عشاء تا وقت خواب: اگر بنای خوابیدن دارد؛ بعد از نافله عشاء از سخن و گفتگو پرهیزد، و به ذکر و تسبیحی هم مشغول نشود.

۲۰- ورود به بستر؛ و گفتن تسبیح حضرت زهراء علیها السلام (الله اکبر ۳۴ بار، سبحان الله ۳۳ بار، الحمد لله ۳۳ بار).

۲۱- نحوه خوابیدن: بر پهلو راست بخوابد در حالیکه یاد خدا می کند، تا اینکه خواب او را دریابد.

۲۲- وقت بیدار شدن: نیمه شب یا ثلث آخر شب؛ برخاستن برای تهجد (نماز شب) و بقیه اعمال مربوط به رقعہ استغاثہ.

۲۳- ذکر بیدار شدن: وقتی بیدار شود، خداوند را به تقدیس و تعظیم و آنچه داند یاد کند.

۲۴- تحصیل وضوی شاداب.

۲۵- آنکه توان احیاء شب دارد: مدت بعد عشاء تا نیمه شب را به تضرع و مناجات و توسل و توجه و استغاثہ (به حضراتی که نام برده شد) می پردازد.

۲۶- بجای آوردن تهجد شبانه بدین نحو: هشت رکعت نافله شب را پی در پی بجای آورد، در هر رکعت سورة فاتحة الكتاب و ۵۰ بار سورة قل هو الله احد، سپس دو رکعت بگذارد؛ در رکعت اول سورة حمد و سورة اعلی، و در رکعت دوم سورة حمد و سورة قل یا ایها الکافرون، پس وقتی از آنها فارغ شد، برخیزد و رکعت وتر را بجای آورد، و در آن حمد و قل هو الله احد بخواند، و به دعای وتر دعا کند و قنوت را با حالت خشوع و تضرع و نیازمندی طول دهد.

۲۷- زمان نوشتن رقعہ: اگر کسی است که توفیق انجام اعمال شب جمعه قبل نوشتن را دارد، پس در ثلث آخر شب جمعه و بعد از تهجد و اعمال مقدماتی نوشتن رقعہ آنرا می نویسد، اما اگر کسی است که توفیق انجام اعمال شب جمعه قبل نوشتن را نداشته، پس در صبح جمعه بعد از طلوع آفتاب رقعہ را می نویسد، و اگر مضطر از فوریت است پس در ثلث آخر هر شب، یا بعد از طلوع آفتاب هر روز رقعہ را می نویسد (و اگر بتواند ساعت نجومی را رعایت کند که در نوشتن و ارسال ساعت منحوس کواکب یومیہ نباشد خوب است).

۲۸- نوشتن نامه با سیاهه و یا رنگ پاك: مثل زعفران یا مداد یا مرکب طبیعی (نه جوهرهای صنعتی دارای الكل) خودکار و خودنویس و روان نویس های (امروزی).

۲۹- نوشتن رقعہ در کاغذ یا پارچه سفید یا پوست (پاك و پاکیزه).

۳۰- خود شخص صاحب حاجت؛ با انجام توسل و اعمال مربوطه؛ رقعہ را بخط خود بنویسد، مگر در شرایطی:

❦ شرایط نوشتن رقعہ برای دیگری:

الف: شخص صاحب حاجت از کتابت عاجز بود (مثل خلل یا نقص یا فقدان عضو نوشتن یا بیسواد محض که حتی رونویسی نسخه مختصر هم نتواند، یا کودکی و ناتوانی).

ب: نوشتن رقعہ تنها برای کسی که واقعا معتقد است؛ سزاوار بوده، و از نوشتن برای غیرمعتقد (به تاثیر رقعہ) اجتناب نماید.

در نسخه چهاردهم فرموده بودند که: {و زنه‌ار که این رقعہ را ننویسی؛ برای کسی که شایستگی آنرا ندارد، و این رقعہ او را فایده ای ندهد. و این امر امانتی است در گردن تو، که بزودی در مورد آن بازخواست خواهی شد}. از این بیان استفاده می شود؛ که منعی نیست در نوشتن رقعہ؛ برای ناتوان از نوشتن؛ بشرطی که اهلیت رقعہ نویسی را داشته باشد، اما نوشتن آن برای نا اهل و غیر واجد شرایط؛ از محذورات و منہیات است؛ که باید از آن پرهیز شود، و نا اهل در این موضوع کسی است که اهل تردید و شك بوده یا در مقام آزمایش و تجربه باشد، و از صمیم قلب و از روی عقیده صحیح خواهان انجام این روش نباشد.

ج: انجام بقیه اعمال توسط خود شخص صاحب حاجت.

❖ البته اگر حاجت کسی برای دیگری نیز حاجت وی هم باشد بطوری که مشکل او به مانند مشکل خودش است، منعی برای نوشتن رقعۀ جهت حوائج دیگران نیست، و در این صورت رقعۀ برای حاجت خود نوشته است؛ ولو نتیجۀ اجابت برای اصلاح امور دیگری باشد. و این امر به نحو تشریفاتی یا جعلی با نیت صوری محقق نمی شود، و امری است که براساس حال واقعی شخص نسبت به حاجت دیگری ملاحظه شود.

۳۱- متن رقعۀ: می تواند یکی از نسخۀ های پانزده گانه را بکار برد، یا اینکه نسخۀ های مشابه را با هم تکمیل نموده و رقعۀ کاملتری تهیه نماید، یا اینکه نسخۀ های مستقل و متعدد را نوشته و با هم بسته بندی و یکجا ارسال کند؛ همانطور که در نقل شیخ طوسی و کفعمی و دیگر بزرگان آمده بود. ما در آخر نسخۀ ها؛ رقعۀ های مشابه را تکمیل نموده و رقاع متعدد را به نام "رقعۀ جامعۀ" یکجا می آوریم.

۳۲- اسماء مبارکہ حضرات معصومین علیہم السلام را همه در یک سطر بنویسد.

۳۳- اعمال عرضه داشتن رقعۀ به خداوند و مولای خود: پس چون فارغ شود از نماز وتر و نوشتن رقعۀ، و در جایی باشد کہ خالی و او تنها باشد و کسی او را نبیند (اگر بتواند)،

الف: برخیزد و بایستد

ب: و سر خود را برهنه کند

ج: و با دست راست خود رقعۀ ای کہ به خط خود نوشته بود را بالا برد؛ و با

دست چپ خود تکیه بر پشت و گرده خود نماید؛

د: و بگوید: (یا رَبِّ) بقدری که نفس قطع شود،

ه: و بگوید: (منک یا سیدی) به همان قدر،

و: و بگوید: (یا مولای) به همان مقدار،

ز: سپس بگوید: ﴿هذا مقام العائذ الضارع الذلیل الخاشع، البائس
الفقیر، المسکین الحقیق، المستکین المستجیر، الذی لا یجد لکشف
ما به غیرک، و لا یرجع فیما قد أحاط به إلى سواک، سیدی أنا من
قد علمت، و فیّ ما عرفت، من ضعفی عن عبادتک، إلا بتوفیقک،
و تقصیری عن شکرک، إلا بعونک، أقر بذنبی فی ذلک، و أترف
بجرمی، و أسأل الصفح عني، فصل علی محمد و آله، و أبلغهم الساعة
الساعة الساعة عني أفضل التحية و السلام، و اقبلني بهم اللهم
علی ما کان منی، و ارحم ضعف رکنی، و استجب دعائی برحمتک یا
أرحم الراحمین﴾.

ح: سپس بگرید یا به حالت گریان باشد،

ط: آنگاه از دعاء دست کشیده؛ در حالیکه نگاهش خاشع، و دستش به رقعۀ
بسوی آسمان بلند نموده باشد،

ی: و بر همین حال بماند تا اینکه فجر پدیدار شود (اگر طاقت بیاورد)،

ک: و اگر نتواند و ناتوان شود و صبرش بکاهد؛ پس سجده کند و صورتش را
در خاک مالده،

ل: و در حالی که رویش بر زمین است؛ سبابه راستش را بالا نگهدارد، و پناه بجوید به پروردگار؛ و از او فریادرسی بخواهد،

م: و بگوید: ﴿سَيِّدِي أَوْبَقْتَنِي الذَّنُوبُ، وَ حَيَّرْتَنِي الْخُطُوبُ، وَ أَحَدَقْتَ بِهِ الْكَرُوبُ، وَ انْقَطَعَ رَجَائِي فِي كَشْفِ ذَلِكَ إِلَّا مِنْكَ، وَ ثَقَّتِي لِمَنْ تَنْصَرِفُ عَنْكَ، إِلَهِي وَ سَيِّدِي، فَانْظُرْ بَعَيْنَ رَأْفَتِكَ إِلَيَّ، وَ جُدْ بِجُودِكَ وَ إِحْسَانِكَ عَلَيَّ وَ أَجِرْنِي فِي لَيْلَتِي، وَ اقْبَلْ قِصَّتِي، وَ اقْضِ حَاجَتِي، وَ اسْتَجِبْ دَعْوَتِي، وَ اكْشِفْ حَيْرَتِي، وَ أْزِلْ الْفَقْرَ وَ الْفَاقَةَ عَنِّي، وَ أَعْزِزْنِي مِنَ شِمَاتَةِ الْأَعْدَاءِ، وَ دِرْكَ الشَّقَاءِ، وَ أَعْطِنِي سَوْئِلِي وَ مَسْأَلَتِي، بِجُودِكَ وَ كَرَمِكَ يَا مَوْلَايَ، إِنَّكَ قَرِيبٌ مَحْيَبٌ).

ن: آنگاه نیت کن؛ با نیت ریشه کن کننده عادت به خطا؛ و روی آورنده به خداوند؛ که ترك کنی گناه یا نقیصه ای را که الآن به آن گرفتار هستی؛ پس همانا خداوند (عز و جل) کریمترین کسی است که خواننده و دعا می شود، و نزدیکترین اجابت کننده است.

۳۴- معطر نمودن رقعۀ یا رقعۀ ها.

۳۵- بسته بندی رقعۀ:

الف: بستن رقعۀ ها،

ب: مهر کردن بعد بستن،

ج: و نامه (خطاب به خداوند باری تعالی) را در میان نامه (خطاب به امام علی علیه السلام) قرار داده،

ه: و پیچیدن رقعہ ہا بطوریکہ بستہ ہر چہ کوچکتہ شدہ و در گلولہ گلین جا شود.

۳۶- خواندن سورہ یاسین بر بستہ (رقعہ) و یاد نمودن حاجات؛ قبل از ارسال.

۳۷- عبادت مرحلہ ارسال: دو رکعت نماز گزارد؛ و توجہ بہ خداوند تعالیٰ کنی بواسطہ محمد و آل محمد ﷺ.

۳۸- انتخاب راہ ارسال: گذاردن رقعہ در ضرایح منورہ، و یا انداختن آن بہ آب جاری یا بسیار، و یا دفن در زمین:

الف: طریق خاص برای ارسال رقعہ: گذاردن بر قبور معظمہ معصومین علیہ السلام و انداختن در ضرایح منورہ از مشاہد مقدّسہ (برای آنکہ دسترسی داشتہ و منعی از جهت تقیہ نباشد).

ب: راہ عام ارسال نامہ: انداختن آن در آب جاری یا آب بسیار است، چہ در دریا یا نہر آب تمیز یا چاہ آب پاک یا قنات آب یا گودال بزرگ آب (غدیر).

ج: در صورتی کہ از طریق انداختن در آب؛ ارسال رقعہ می نماید، قبلش خمیری از گِل پاک و پاکیزہ بسازد، و گلولہ کوچکی از خمیر ساختم و نامہ ہا را در میان آن گذارد.

د: در هنگام انداختن بہ آب؛ آنرا بہ میان آب و عمیقترین موضع آن بیاندازد.

ج: روش اضطراری ارسال عریضہ: و در صورت عدم دسترسی بہ آب (مثل زندانی)؛ آن را (برای ارسال) در زمین پاک دفن نماید و پنهان کند (سہ نسخہ در سہ موضع).

❖ گذاردن رقعۀ در ضرایح منوره و یا انداختن آن به آب؛ را سپردن رقعۀ به وکیل ناحیه تصور و نیت نماید.

۳۹- شرایط ارسال:

الف: وقت ارسال رقعۀ: در وقت طلوع آفتاب روز جمعه یا هر روز.

ب: ارسال پنهانی (رقعۀ در مشاهد و یا به آب انداختن آن) انجام گیرد.

ج: در هنگام ارسال رقعۀ؛ رو به قبله باشد.

د: در هنگام ارسال رقعۀ؛ نام خدا را ببرد، و صلوات بر رسول الله و خاندان پاک او بفرستد، و بگوید: (الله لكل شيء) خداوند برای همه چیز است).

ه: در وقت ارسال؛ برای رساندن رقعۀ به حضور مولا صاحب الامر عليه السلام به یکی از وکلاء و نواب و عمال ناحیه مقدسه (عجل الله تعالی فرجه الشریف) توسل جسته و از او استعانت و استمداد بنماید، مثل توسل و ذکر اسماء معروفین از گذشتگان، یا اجمال و اشاره کلی به معاصرین و حاضرین ایشان؛ و درخواست برای رساندن نامه. پس اگر یکی از ایشان را صدا زده بگوید: یا (فلان بن فلان = نام سفیر ناحیه) سلام عليك، أشهد أن وفاتك في سبيل الله، وأنت (x أنت) حي عند الله مرزوق، وقد خاطبتك في حياتك التي لك عند الله عز وجل (x جلّ وعزّ)، وهذه رقعتي وحاجتي إلى مولانا (x مولاي) عليه السلام، فسلمها إليه، فأنت الثقة الأمين. و در آنوقت بگوید: یا (فلان بن فلان = نام سفیر ناحیه)، أوصل قصتي هذه إلى صاحب الزمان عليه السلام.

۴۰- دِعاي بعد از ارسال: پس از به آب انداختن نامه ها، با این دعا؛ خدای را بخوان: ﴿اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِالْقُدْرَةِ الَّتِي لَحِطْتَ بِهَا الْبَحْرَ الْعِجَاجَ، فَأَرْبَدَ وَهَاجَ وَمَاجَ، وَكَانَ كَاللَّيْلِ الدَّاجِ، طَوْعاً لِأَمْرِكَ، وَخَوْفاً مِنْ سَطَوَتِكَ، فَأَقْتَقَ أَجَاجُهُ، وَاتْتَلَقَ مِنْهَاجُهُ، وَسَبَحَتْ جَزَائِرُهُ، وَقَدَسَتْ جَوَاهِرُهُ، تُنَادِيكَ حِيتَانُهُ بِاخْتِلَافِ لُغَاتِهَا، إِلَهَنَا وَسَيِّدَنَا مَا الَّذِي نَزَلَ بِنَا، وَمَا الَّذِي حَلَّ بِبَحْرِنَا، فَقُلْتَ لَهَا: أَسْكِنِي، سَأَسْكِنُكَ مَلِيّاً، وَأَجَاوِرُ بِكَ عَبْدًا زَكِيّاً، فَسَكَنَ وَسَبَّحَ، وَوَعَدَ بِضُمَائِرِ الْمَنْجِ، فَلَمَّا نَزَلَ بِهِ ابْنُ مَتَّى، بِمَا أَلَمَ الظُّنُونُ، فَلَمَّا صَارَ فِي فِيهَا، سَبَّحَ فِي أَمْعَائِهَا، فَبَكَتِ الْجِبَالُ عَلَيْهِ تَلَهُفًا، وَأَشْفَقَتْ عَلَيْهِ الْأَرْضُ تَأْسَفًا، فَيُونُسُ فِي حُوتِهِ كَمُوسَى فِي تَابُوتِهِ لِأَمْرِكَ طَائِعٌ، وَلِوَجْهِكَ سَاجِدٌ خَاضِعٌ، فَلَمَّا أَحْبَبْتَ أَنْ تَقِيَهُ، أَلْقَيْتَهُ بِسَاطِي الْبَحْرِ شَلَوْاً، لَا تَنْتَظِرُ عَيْنَاهُ، وَلَا تَبْطِشُ يَدَاهُ، وَلَا تَرْكُضُ رِجْلَاهُ، وَأَنْبَتَ مِنْهُ مِنْكَ عَلَيْهِ شَجَرَةٌ مِنْ يَقُطِينٍ، وَأَجْرَيْتَ لَهُ فُرَاتًا مِنْ مَعِينٍ، فَلَمَّا اسْتَغْفَرَ وَتَابَ، خَرَقْتَ لَهُ إِلَى الْجَنَّةِ بَاباً، إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ، (آنگاه حضرات ائمه علیهم السلام را يك به يك نام برد) علي، الحسن، الحسين، علي، محمد، جعفر، موسی، علي، محمد، علي، الحسن، محمد و بریكايك ایشان سلام فرستد. ۲۶

(۲۶) سلام دادن در نقل بحار الأنوار نیامده، اما در نقل محدث قمی در کتاب منتهی الآمال به نقل از تحفة الزائر علامه مجلسی ومفاتیح النجاة سبزواری آمده است.

❖ پس همانا می رسد آن بسته به حضرت سید (صاحب الأمر علیه السلام)، و خود او متولی برآوردن حاجت تومی شود، و خداوند به کرمش امید تو را نا امید نمی کند، و با انجام این عمل؛ اجابت الهی را حس کن و یقینی بدان. بفضل الله ورحمته الواسعة.

❖ آنچه در اینجا از شرایط و آداب و اعمال آورديم؛ مجموع نکاتی است که در دستور العملهاي وارده و مأثوره آمده بود، تا اهل معرفت را بر حسب توفيق و فرصت از آن بهره ببرند، در شرایط اضطرار، می توان مفهوم و ماهیت همه این موارد را با اعمال و الفاظ مختصره بجای آورد، و الله الموفق المعین.

جزیره بحرین، شهر ماحوز، مسجد وطنية (قدم المهدی علیه السلام) قدمگاه و مصلاي حضرت صاحب الزمان علیه السلام که اخیراً توسط حکومت آل خلیفه یهودي بکلي تخریب و محو اثر شده است، تصویر قبل از تخریب.

رقعه جامعہ

در نسخہ بعدی منتشر می شود ان شاء الله

برکات مرقعہ استغاثہ بہ ناحیہ مقدسہ

در نسخہ بعدی منتشر می شود ان شاء اللہ

پښتو، مسکده ټولنیزو علومو، بنیاد حیات اعلی

علوم معرفت الہی - علوم زبان وحی - علوم کلام وحی
علوم تلاوت کلام وحی - علوم کلام خازنان وحی - علوم فقہ آئین الہی
علوم تقویم نجوم تنجیم - علوم طب جامع - علوم پاکیزستی
آموزش برتر (اعلی) - علوم برتر (اعلی) - علوم توانمندی بانسروی الہی
علوم عمارت برتر - علوم انساب و تبارشناسی - رسالہ ملی حیات اعلی
طرح و برنامه ریزی پښتو، مشی و مدیریت و اشراف علمی

دار المعارف الإلهیّة

نسخه دوّم: جمادی الأولى ۱۴۳۵

tanjim@aelaa.net

www.Aelaa.net
nojum@aelaa.net

taqwim@aelaa.net

والحمد لله رب العالمین